

Köszöntjük a 2018-ban vas-, gyémánt- és aranyoklevéllel kitüntetett kollégáinkat!*

Diplomaátadási ünnepség a Miskolci Egyetemen

2018. augusztus 31-én a Miskolci Egyetemen díszaulájában került sor a Miskolci Egyetem Ünnepi Szenátus ülésén a Műszaki Földtudományi Karon és a Műszaki Anyagtudományi Karon 50, 60, 65, 70 évvel ezelőtt végzetek jubileumi diplomáinak átadására.

Dr. Czap László egyetemi docens, rektorhelyettes megnyitója után került sor a bányá-, bányaművelő-, bányagépész-, bányageológus- és olajmérnökök, bányaművelő szakmérnökök jubileumi diploma átadására (a Műszaki Anyagtudományi Kar végzősei ez után vették át diplomájukat).

A Műszaki Földtudományi Karon *prof. dr. Szűcs Péter* dékán előterjesztése után az Egyetem rektorhelyettese és a Kar dékánja adta át a jubileumi diplomákat:

Vasoklevélben részesült 13 fő, akik Sopronban vették át okleveleiket.

Gyémántoklevélben részesült 27 fő, aranyoklevélben részesült 52 fő.

A két kar jubileumi okleveleinek átadása után a friss aranyokleveles bányamérnökök, ill. kohómérnökök emlékszalagot helyeztek el karuk zászlóján.

A jubiláló bányamérnökök nevében *Rózsavári Ferenc*, a kohómérnökök nevében *dr. Roósz András* mondott köszönetet. Az Egyetem nevében *prof. dr. Palotás Bence*, az Anyagtudományi Kar dékánja mondott ünnepi beszédet.

PT

A Műszaki Földtudományi Karon jubileumi oklevelet kaptak az alábbiak

Vasoklevél

(1953-ban szereztek oklevelet)

Bessenyei Zoltán gyémántokl. olajmérnök

Dr. Gereben László gyémántokl. geofizikusmérnök

Hajnal Tivadar gyémántokl. bányaművelőmérnök

Hoffer Egon gyémántokl. geofizikusmérnök

K. Tóth Emil gyémántokl. olajmérnök

Konyecsni Kázmér gyémántokl. bányaművelőmérnök

Monos Rudolf gyémántokl. bányaművelőmérnök

Pap Imre gyémántokl. olajmérnök

Pollhammer Manóné (szül. Telkessy Márta Irén)

gyémántokl. geofizikusmérnök

Rem Lajos gyémántokl. bányaművelőmérnök

Széles Lajos gyémántokl. geológusmérnök

Szirtes Béla gyémántokl. bányaművelőmérnök

Ujfalussy Antal Gábor gyémántokl. geofizikusmérnök

Gyémántoklevél

(1958-ban szereztek oklevelet)

Bárdos Bartók Miklós aranyokl. geológusmérnök

Csizmadia Lajos aranyokl. bányaművelőmérnök

Csonka József aranyokl. bányaművelőmérnök

Fáklya Károly aranyokl. bányaművelőmérnök

Farkas László aranyokl. bányaművelőmérnök

Forisek István aranyokl. bányaművelőmérnök

Gazdag György aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Gózon József aranyokl. bányagépészmérnök

Hafner Henrik aranyokl. bányaművelőmérnök

Horváth József aranyokl. bányaművelőmérnök

Kovács Endre aranyokl. geológusmérnök

Kovács János aranyokl. bányaművelőmérnök

Lajer László aranyokl. olajmérnök

Markovics Máté aranyokl. bányaművelőmérnök

Marton Károly aranyokl. bányaművelőmérnök

Mayer László aranyokl. bányaművelőmérnök

Németh Ferenc aranyokl. bányagépészmérnök

Pethő Ernő aranyokl. bányaművelőmérnök

Puskás András aranyokl. geológusmérnök

Rózsavári Ferenc aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Szabó Imre aranyokl. bányaművelőmérnök

Szakály Miklós aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Szepesi József aranyokl. olajmérnök

Tóth Miklós aranyokl. bányagépészmérnök

Vass János aranyokl. bányaművelőmérnök

Zsiday Irén (Csákvári Antalné) aranyokl.

bányaművelőmérnök

Zsubrinszky József aranyokl. bányagépészmérnök

Aranyoklevél

(1968-ban szereztek oklevelet)

Ádám Károly okl. bányaművelőmérnök

Altnóder András okl. geológusmérnök

Bánhidi István okl. olajmérnök

Bicskei Endre okl. bányaművelőmérnök

Dr. Biró Zoltán János okl. olajmérnök

Blaha Béla okl. bányaművelőmérnök

* Összeállításunk a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar által kiadott „A 2018. évben jubileumi diplomában részesült bányaművelő-, bányagépész-, bányageológus-, geofizikus- gázipari- és olajmérnökök rövid szakmai életrajza” c. kiadvány alapján készült. Engedélyüket és segítségüket ezúton is köszönjük! – Szerkesztőség

Csanádi Pál okl. bányaművelőmérnök
 Csorba Barnabás okl. bányaművelőmérnök
 Dantsó János okl. bányagépészmérnök
 Dr. Földesi János okl. bányaművelőmérnök
 Fridrich Gyula okl. bányaművelőmérnök
 Garay Tóth János okl. bányagépészmérnök
 Győrfi Sánta Géza okl. bányaművelőmérnök
 Dr. Gyulai Ákos okl. geológusmérnök
 Haász György okl. olajmérnök
 Hegedűs István okl. bányaművelőmérnök
 Hegyaljai Zsuzsanna (Podányi Tiborné) okl. bányaművelőmérnök
 Juricsky Sándor okl. bányaművelőmérnök
 Kaló Tibor okl. bányagépészmérnök
 Kelemen Miklós okl. bányaművelőmérnök
 Kerékgyártó János okl. bányaművelőmérnök
 Koltai Árpád okl. bányaművelőmérnök
 Kovács Loránd okl. bányaművelőmérnök
 Kozmér István okl. gázipari mérnök
 Krajnyák József Sándor okl. bányaművelőmérnök
 Lois László okl. bányagépészmérnök
 Dr. Magyar György okl. bányaművelőmérnök
 Meggyes Gábor okl. olajmérnök
 Mikó Lajos okl. geológusmérnök

Nagy Gábor okl. bányaművelőmérnök
 Podányi Tibor okl. bányaművelőmérnök
 Dr. Rozgonyi Tibor okl. bányaművelőmérnök
 Sajgó Sándor okl. bányagépészmérnök
 Séber László okl. bányaművelőmérnök
 Sokvári Lajos okl. bányagépészmérnök
 Szabó István okl. olajmérnök
 Dr. Szabó Mátyás okl. olajmérnök
 Szám Ferenc okl. bányaművelőmérnök
 Szécsényi József okl. bányagépészmérnök
 Széki Zsuzsanna (Csernikovics Gyuláné) okl. gázipari mérnök
 Sziebert Gyula okl. bányaművelőmérnök
 Szilágyi Gábor okl. geológusmérnök
 Tolcsvai Rózsa okl. geológusmérnök
 Tóth József okl. bányagépészmérnök
 Tóth József okl. bányagépészmérnök
 Tóth Tibor okl. bányagépészmérnök
 Dr. Török István okl. gázipari mérnök
 Ulrich Károly okl. bányaművelőmérnök
 Vadas József okl. bányaművelőmérnök
 Varga István okl. gázipari mérnök
 Varga József okl. gázipari mérnök
 Zachemsky Eleonóra okl. gázipari mérnök

E helyről is tisztelettel gratulálunk valamennyi kitüntetettnek! Közülük az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tagjainak rövid életútját a következőkben ismertetjük. – Szerkesztőség

Vasoklevél jubileumi diplomában részesült

Konyecsni Kázmér

gyémántokl. bányaművelőmérnök
 1929. augusztus 8-án született a Veszprém megyei Sáskán. Elemi iskoláit 1935 és 1940 között a kaposvári Somssich Pál Gimnáziumban végezte. Érettségi után, 1948-ban a Nehézipari Műszaki Egyetem Soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karának Bányamérnöki

szakára iratkozott be, ahol 1952. szeptember 26-án szerezte meg a bányaművelőmérnöki oklevelét.

Pályafutását az egyetem Érc- és Szénelőkészítési Tanszékén kezdte tanársegédként, majd 1952 év végén az Úrkúti Mangánérc bányánál helyezkedett el. Itt a II. akna, majd az ércelőkészítési (mosó) üzem vezetőjeként dolgozott 1956 végéig.

1956 szeptemberétől a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt, illetve a Veszprémi Bányák bányamérési és térképészeti csoportjának főelőadójaként, majd 1960-tól a beruházási osztályán dolgozott, ahol területi főmérnöki munkakört látott el. Területileg a Pusztavám, Balinkaháza és Dudar-bánya üzemeknél folyó beruházási munkák irányítását, koordinációs munkáit végezte, továbbá bányászati feltárások, aknamélyítések műszaki előkészítését, tervezési hatósági előkészítéseit, a kivitelezési munkáinak ellenőrzését és üzembe helyezési eljárásokkal kapcsolatos teendőit látta el. Ugyancsak ellátta a területen folyó kutató mélyfúrásokkal kapcsolatos teendőket.

Legjelentősebb munkái: Pusztavám Katonacsapás üzem programjának előkészítése, Balinkabányán Balinkaakna K-i mező bővítése és vízbiztonsága, energiaellátásának, beruházási programjának előkészítése, megvalósítása. Ennek keretében készültek el a függőleges légakna, aknarakodó, vízmentesítő telep, transzformátor állomás és feltáró vágatok. Közreműködésével készült el Balinka II. bányáüzem beruházási programja is, azonban sajnos a szénbányászat visszafejlesztése miatt ennek megvalósítására nem kerülhetett sor. Dudar-bányán ugyancsak a mezőkapcsolási és az ezzel kapcsolatos légakna, valamint föld alatti létesítmények, feltárások beruházási programjának előkészítése és megvalósítása történt az irányításával.

1989. szeptember 1-ével nyugállományba vonult.

Munkáját a Kiváló Bányász, Kiváló Dolgozó és a Bányászati Szolgálati Emlékérem Bronz, Ezüst, Arany és Gyémánt fokozatával ismerték el. A Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1957-től volt tagja. 1983-ban a 25 éves jubileumi, majd 1998-ban Sóltz Vilmos-emlékérem tulajdonosa lett. 2002-ben elnyerte az arany, majd 2012-ben a gyémántdiplomát.

Monos Rudolf

gyémántokl. bányaművelőmérnök
 1953 őszén a Bányamérnöki Kar Bányagéptan I. tanszék tanársegéde lett, majd kérésére 1954. május 4-én a Tatabányai Szénbányászati Tröszt XV. Bányáüzeméhez helyezték, ahol 1955-től 1964-ig üzemvezető főmérnökké nevez-

ték ki. Ez idő alatt a Központi Bányamentő Állomás parancsnoki teendőit is ellátta. 1967-ig a tröszt biztonsági osztályának vezetője, a vállalat biztonsági főmérnöke. 1967-től a megalakított műszaki fejlesztési főosztály vezetője lett, majd 1972-től a vállalati előkészítési igazgató-főmérnöki munkakört töltötte be 1990. január 1-ig, nyugdíjba vonulásáig.

1988-tól a Tatabányai Szénbányák átszervezése kapcsán megalakult ÉRT igazgató tanácsának elnökeként dolgozott főállása mellett 3 éven át.

Több évtizedes szakmai munkája során számos szakcikk jelent meg. Két tankönyvet írt, a Bányaiipari Aknász-képző Technikum számára „Bányaművelés” címmel, a vājáriskola számára „Bányászati ismeretek” címmel. Az üzemgazdászokat képző tatabányai felsőfokú technikumban több éven át oktatta a „Bányaművelés” c. tárgyat.

Gyakorlati munkája mellett kutatással, fejlesztéssel foglalkozott. Főbb témái: a bányabiztosítások hidraulikája, bányabiztosító berendezések működése, alkalmazása, a bányaműveletek külszíni hatásai, a beruházások hatékonysága, a bányászat (mint energia-alapanyag termelő ágazat) részvétele az energiatermelésben. Több találmányát fogadták el és alkalmazták.

Társadalmi munkásként a Komárom Megyei Tanács végrehajtó bizottságának tagja volt 1980-tól 1990-ig, ahol a gazdasági bizottság elnöki teendőit is ellátta. A bányász-üzüldök fejlesztését szívügyének tekintette.

Munkáját az alábbi kitüntetésekkel ismerték el: Kiváló Dolgozó kitüntetés (kilenc alkalommal), Munka Érdemrend bronz és ezüst fokozatai, Kiváló Újító kitüntetés arany fokozata, Április Negyediké Érdemrend, Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozatai, Kiváló Munkáért oklevél, Sóltz Vilmos-émlékérem, Szakszervezeti Munkáért kitüntetés ezüst és arany fokozatai, Alkotás-díj (Komárom Megyei Tanács), Pro Urbe-díj (Tatabányai Városi Tanács), Bányászat Csillaga szovjet kitüntetés, Ezüst Turul-díj (Tatabánya Város Önkormányzata).

Nyugdíjba vonulása után, 1990. január 1-től szabad szellemi foglalkozású műszaki-gazdasági szakértőként tevékenykedett 2000-ig a Budapest Bank Rt.-vel szerződés alapján.

Rem Lajos

gyémántokl.

bányaművelőmérnök

Az egyetem elvégzése után a Borsodi Szénbányászati Tröszt Felsőnyárádi Bányüzemnél lett üzem-mérnök, majd főmérnök. 1960-tól 1967-ig a tröszt bányaművelési osztályának főelőadója, majd további 7 éven át az üzemgazdasági osztály osztályvezető-helyettese volt. 1974-től nyugdíjazásáig a biztonságtechnikai osztályt vezette.

1963-ban bányaiipari gazdasági mérnök oklevelet szerzett.

Munkája során a Felsőnyárád II. aknán a gépesített kamrafejtések bevezetését irányította. Elkészítette a Borsodi és Ózdvidéki Szénbányák összevonását előkészítő tanulmányt.

Munkássága alatt számos kitüntetésben részesült. Há-

romszor Kiváló Dolgozó oklevéllel, Kiváló Munkáért kitüntetéssel, a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozataival, a Munka Érdemrend bronz fokozatával, a Honvédelmi Érdeméremmel, a Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozatával tüntették ki.

Az OMBKE tagja.

Széles Lajos

gyémántokl. geológusmérnök

Munkáját a Velencei Bányáknál kezdte. Körzeti geológusként a pátkozdi és pátkai fluorit, a pátkai és szabadbattyáni galenit és szfalerit kutatásában vett részt.

1957-ben az újonnan alakult Oroszlányi Szénbányák geológiai osztályára került főelőadóként,

1967-ben osztályvezető főgeológusnak nevezték ki. Feladata a szabad és reménybeli területek kutatásainak irányítása, értékelése, az aknatelepítések földtani előkészítése volt. A kutatások sikerét jelzi a XXI-es és XXII-es, XXIII-as, III-as és a Márkushegyi akna termelésbe állítása. A nagy bővítés szükségessé tette az üzemek geológiai szolgálatának megszervezését is.

1974. július 1-től kinevezték a megalakult Magyar Szénbányászati Tröszt iparági főgeológusának. Feladatai közé tartozott a szénbánya vállalatok földtani szolgálatának megszervezése, koordinálása, a Nehézipari Minisztérium és a Központi Földtani Hivatal közti kapcsolattartás, a központi földtani kutatások szakmai, pénzügyi irányítása, a nemzetközi kapcsolatok kiépítése, ápolása, a KGST földtani állandó bizottságában való részvétel. Ehhez az időszakhoz kapcsolódott a termelési kutatást elősegítő bányageofizikai módszerek bevezetése, melynek eredményeként minden szénbánya vállalatnál megalakul a bányageofizikai szolgálat.

1989 végén vonult nyugdíjba. Hivatali munkája mellett, de különösen nyugdíjba menetele után földtani szakértőként dolgozott, 43 homok, homokos-kavics és murva előfordulás földtani kutatását irányította és értékelte.

12 szakcikke jelent meg a Bányászati Lapokban és a Földtani Kutatásban. Ezenkívül számos minisztériumi és Központi Földtani Hivatali anyag, tanulmány társszerzője.

A Bányász Szolgálati Érem valamennyi fokozatát megkapta. Ezen kívülről ízben részesült Kiváló Dolgozó, a Bányászat Kiváló Dolgozója, a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója kitüntetésben. Az OMBKE tagja.

Szirtes Béla

gyémántokl. bányaművelőmérnök

Somogyon, a Rücker aknai bányatelepen született. Tanulmányait a szabolcs-bányatelepi társulati elemi iskolában kezdte, majd a pécsi ciszterci rendi Nagy Lajos Gimnáziumban folytatta. A bányaművelőmérnöki oklevelét 1953-ban Sopronban vette át.

A Pécsi Szénbányák kutatási osztályának alapító tagjaként kezdte meg 1953 őszén szakmai munkáját, majd – öt év

közbeeső vállalati beruházási osztály-vezetőhelyettesi megszakítással – tizenhat éven át a szabolcsi bányauzemben dolgozott különböző beosztásokban, utoljára a bányauzem felelős műszaki vezető főmérnökeként.

Szabolcsbánya és Pécsbánya üzemek összevonásakor (Pécsbánya-üzem megszüntetésekor) az új üzem bányafőmérnökévé 1971-ben nevezték ki. Innen 1974-ben a tatabányai székhelyű Magyar Szénbányászati Tröszt távlati tervezési osztályának vezetőjévé helyezték át, 1981-ben pedig a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet pécsi Liász program-irodájának vezetője lett. 1982 után a Mecseki Szénbányáknál a Liász program beruházását irányító vállalati főmérnök, majd 1992-ben történt nyugállományba vonulásáig (1991-1992) a vállalati vagyonhasznosító központ vezetője.

Nyugdíjba vonulása után 20 évig a Kútforrás Kft. mérnöki iroda egyik ügyvezetője és tulajdonosa, 1993-tól a mecseki szénbányászat múltjával foglalkozó számos könyv és publikáció szerzője, szerkesztője és bányászati emlékek megőrzését szolgáló akció kezdeményezője és megvalósítója. A 2001-ben alapított Pécsi Bányásztörténeti Alapítvány létrejöttének kezdeményezője és kuratóriumának kezdetektől elnöke, 2010-től kurátora és tiszteletbeli elnöke.

Az OMBKE Soltz Vilmos- és Péch Antal-emlékérmekkel is kitüntetett tiszteleti tagja, szolgálati és egyéb kitüntetések mellett a Kiváló Bányász és a Szent Borbála miniszteri kitüntetések, valamint a Pécs város által adományozott Pro Communitate Emlékérem és a TÜKE díj birtokosa.

Gyémántoklevél jubileumi diplomában részesült

Bárdos Bartók Miklós

aranyokl. geológusmérnök

1933. április 7-én született Lénárdardarócon. Hatan voltak testvérek, édesapja vájár, édesanyja háztartásbeli. Az ózdi József Attila Gimnáziumban érettségizett, majd tanulmányait Miskolcon az egyetemen folytatta, a Bányamérnöki Kar geológusmérnöki szakán. Diplomáját 1958 decemberében szerezte meg Sopronban. Az egyetem elvégzése után a Fejér megyei Bauxitbányák gánti üzemébe került gyakorló mérnöki beosztásba. 1959. év elején a Vállalat központjába helyezték (Kincsesbánya) főgeológusi, majd földtani osztályvezetői beosztásba. Innen ment nyugdíjba 1990-ben. A munkája zömét a föld alatti bányászati és külszíni bauxitkutatás, a bauxittermelés minőségi irányítása, a bauxit készletgazdálkodás, a bauxittelepek víztelenítése (aktív vízvédelem), az ivóvíz minőségvédelme (több mint 100.000 fő ivóvizét e vállalat szolgáltatta) jelentette. A Miskolci Egyetemmel közösen végezte a bauxittelepek (fedő, fekü, meddőrétegsorok) geofizikai meghatározását.

Munkáját számos elismerő kitüntetés fémjelzi. Több alkalommal részesült a Bányászat Kiváló Dolgozója, a Nehézipar Kiváló Dolgozója, a Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozata kitüntetésben, a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója, Kiváló Feltaláló bronz fokozata kitüntetésben. Több tudományos cikke jelent meg a bányászati lapokban.

Két közös szabadalomnak tulajdonosa. A MTESZ Földtani Szakosztály vezetője volt (Fejér megye) a rendszerváltásig.

Csizmadia Lajos

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934. november 29-én született Debrecenben. 1953-ban a Debreceni Református Főgimnáziumban érettségizett. Egyetemre Miskolcon és Sopronban járt. 1958-ban a „hűség” városában – Sopronban – szerezte meg a bányaművelőmérnöki oklevelet. 1958. július 1-én a

Recski Ércbánya Vállalathoz került. Itt a gyakornoki évben végig fizikai munkásként dolgozott. Egy fél évig a föld alatti bányában, és a második félévben pedig az ércdúsító üzemben járta végig a különböző munkahelyeket. 1961. január 2-án áthelyezték a Gyöngyösorszi Ércbánya Vállalathoz, a beruházási osztályra. A mátrászentimrei akna építésének és az ércelőkészítő üzem rekonstrukciójának műszaki ellenőre volt 1964. május 1-ig. A 100%-os kapacitásnövelés befejezése után az ércelőkészítő üzemben üzemmérnöki beosztásban dolgozott. 1965. január 1-ével pedig kinevezték az ércdúsító üzem vezetőhelyettesének: üzemi főmérnöknek. Egészen 1975-ig töltötte be ezt a felelősségteljes, színes, szép munkakört.

1975. január 23-ával kezdődően elsősorban perspektivikus okkal váltott új munkahelyet. A Mátraaljai Szénbányák Igazgatóságán Gyöngyösön, a beruházási előkészítési osztályán tudott elhelyezkedni. Koordinálták a tervezett bükkábrányi 2000 MW-os erőművet kiszolgáló külfejtéses lignit bányauzem nagyberuházásának kivitelezési munkálatait 1977-ig, a beruházás leállításáig. Utána a beruházási előkészítési osztályon kapott feladatot, a vállalat szénen kívüli tevékenységének irányítását kapta meg. A Mátraaljai Szénbányák szabad kapacitását lekötve részt vállalt az eocén program megvalósításában és a Paksi Atomerőmű beruházásában: nagy teljesítményű szállítószalagok, acélszerkezetek, acéllélek gyártásával és helyszíni szerelésével. Az egyéb tevékenység kifutásával a vállalati termelési osztályon kapott csoportvezetői beosztást 1984-ben. 1985. július 1-ével a Mátraaljai Szénbányákhoz csatolták Heves megye egyetlen mélyművelésű aknáját, az Egercsehi Bányauzemet. Területi referensként segítette a nagy múltú, közel 100 éves akna küzdelmes munkáját, az utolsó csille szén felszínre hozataláig, 1989. november 17-ig. Összefoglalva tevékenységét: az üzemi bányászati és ércelőkészítési gyakorlatot jól tudta hasznosítani a vállalat igazgatóságán kapott különböző munkaköri feladatok ellátásában.

Szolgálati idejében 4-szer részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben. Megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatát. A Heves megyei MTSz-ben a Fazola Henrik-emlékéremmel jutalmazták. A Kiváló Társadalmi Munkáért jelvényt az OTSH elnökétől vehette át 1982-ben, sport munkáért.

1993. április 20-án az Erőmű és a Mátraaljai Szénbányák integrációjakor ment nyugdíjba.

Fáklya Károly

aranyokl. bányaművelőmérnök

1932. december 24-én született Arló községben. Ózdon érettségizett, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre. Tanulmányait 1955-től Sopronban folytatta, és 1958. május 5-én szerzett oklevelet a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar

bányaművelőmérnök szakán.

1958. május 15-én a Nógrádi Szénbányák Vállalat Zagyva Bányáüzeméhez vették fel üzemmérnöki beosztásba (légvezetési, újítási, munkavédelmi felelősnek). 1959-től Székvölgy lejtőszakna főaknászi, 1962-től Királytáró bánya bányamesteri munkakörét töltötte be. 1963-ban a Kisteregyesi Bányáüzem Újlak Lejtőszakna műszaki vezetésére (aknavezető), később a Kisteregyesi Aknaüzem (megszűnt bánya) felelős műszaki vezetésére kapott megbízást. Az 1966-tól Nógrád megye északi részén a széntermelést megszüntetett bányákból az újrahasznosítható berendezések, gépek, anyagok „kirablását” és a külszínre szállítását végző felhagyási üzem vezetője lett.

A Közlekedési és Postaügyi Minisztérium önálló megyei Közúti Igazgatóság létrehozásáról döntött Nógrád megye területén, salgótarjáni székhellyel. 1970 végén – ismerve a szénbányászat előtt álló perspektívát – a felkérést az igazgatóság vezetésére, igazgatói kinevezéssel elfogadta. Feladatuk a megye területén lévő állami közutak üzemeltetése, fenntartása, fejlesztése volt.

1983. június végén több megyei igazgatóság összevonása következtében a Nógrád Megyei Igazgatóság, mint önálló igazgatóság is megszűnt. Kérésére a Nógrádi Szénbányák Vállalathoz került vissza létesítményi főmérnöki munkakörbe. Feladata volt a Kányás Bányáüzem fejlesztésével kapcsolatos munkák (új lejtőszakna, szénmosó építése) műszaki ellenőrzése.

1989. év végén betegség miatt nyugdíjazását kérte.

Munkája elismeréseként többször Kiváló Dolgozó, két alkalommal miniszteri kitüntetésben és a Munka Érdemrend bronz fokozata kitüntetésben részesült.

Forisek István

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934-ben született Bánhidán. A Tatabányai Bányaiipari Technikum elvégzése után 1953-tól egyetemi tanulmányait Miskolcon, majd Sopronban végezte, majd bányaművelőmérnöki diplomát szerzett.

1958-tól 1992. évi nyugdíjazásáig a Tatabányai Szénbányák dolgozója volt.

Kezdetben mérnökségvezetői, beosztott mérnöki, majd 1964-től húsz éven át felelős műszaki vezetői beosztásokban végezte munkáját. A napi üzemvezetési feladatokon túl részt vett a belső medence üzemének több lépcsőben történő összevonásának kidolgozásában és humánus megvalósításában, megteremtve ezzel az eocén program megvalósítá-

sához szükséges szakképzett munkaerő folyamatos áttelepítését.

Az 1978-as XII/a aknai sújtólégrobbanás utáni időszakban társfeltalálója és gyakorlati irányítója volt egy olyan biztonságos fejtési rendszer kidolgozásának, mely lehetővé tette – az omladékezelési eljárás bevezetésével – a vastag széntelepekben a vertikális termeléskoncentrációt, komplex gépesítésű frontfejtések folyamatos egymás alatti váltásával. A vezetése alatti bányák kilenc alkalommal nyerték el az „ÉLÜZEM” címet.

1984-től nyugdíjba vonulásáig a vállalat termelési igazgatója volt. Az eocén bányák termelésfelfuttatása és stabilizálása jelentette fő feladatát. Sikeres volt ez idő alatt a tatabányai bauxittermelés bevezetésével és értékesítésével kapcsolatos irányító munkája.

1956-tól tagja az OMBKE-nek. A helyi szervezetben évtizedeken át volt vezetőségi tag, jelenleg szakosztályi küldött.

1995-ben alapító tagja volt a bányászati hagyományörzést zászlajára tűző Rozmaringos Bányász Egyletnek, melyet a város önkormányzata Ezüst Turul-díjjal tüntetett ki. Közreműködésükkel eddig három hanghordozó és multimédiás kiadvány (CD, DVD) jelent meg. A városi ünnepek rendszeres fellépői.

Szakmai kitüntetései: Kiváló Dolgozó kitüntetés (tizenegy alkalommal), Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés, Munka Érdemrend bronz fokozata, Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatai, 25 éves Bányamentő Szolgálatért érem, Kiváló Feltaláló elismerés arany fokozat, Szent Borbála-érem.

Egyesületi munkáját Szentkirályi Zsigmond-, Wahlner Aladár- és háromszori Sóltz Vilmos-émlékérem adományozásával ismerték el.

Nyugdíjas éveiben a bányász hagyományok emlékeinek felkutatásában, ápolásában, és átadásában végzett munkájáért a Tatabánya Megyei Jogú Város Önkormányzata részére Solymos Mihály-díjat adományozott.

Gazdag György

aranyokl. bányaművelőmérnök

1933. szeptember 12-én született Vasszilvágyon. Kőszegen érettségizett, majd 1958-ban bányaművelőmérnökként végzett Sopronban a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán.

1958-tól 1963-ig a Középdunántúli Szénbányák Jókai-bányájában dolgozott üzemmérnök, szakvezető aknász, körletvezető beosztásban. Üzemmérnökként részt vett az acéltámas és acélsüveg gerendás biztosítás bevezetésében. 1963-tól az ajkai bányában volt körletvezető, aknavezető és főmérnök. Az ajkai három bánya összevonása után az Ajkai Bányáüzem Ármin-bányájában bányavezető – felelős műszaki vezető feladatot látott el. 1984-től 1989-ben történő nyugdíjazásáig a bányáüzem főmérnöki beosztását töltötte be. 1970-től 1987-ig Ármin-bánya bányamentő parancsnoka volt.

Munkája során részt vett a korszerű jövesztés, biztosítás, szállítás létrehozásában, megvalósításában. Vezetése alatt

gépesítették az elővájások jövesztését (AM-50 gépek), a személyszállítást, a fűtészén jövesztésre (malmozás) kialakított VHP-730-732 típusú pajzsok beüzemelésében, kezdeti hibáinak kijavításában, a megfelelő technológia kidolgozásában jelentős szerepe volt. Vezetése alatt történt meg Ármín-bánya Gyula-mező tervezése, termelésbe vonása, amivel a bánya élettartamát megnövelték, és vált Ármín-bánya az ország legkorszerűbb egyik bányájává.

Nyugdíjasként részt vesz a Csinger-völgyért Bányász Hagyományörző Egyesület munkájában a bányászathoz kapcsolódó ünnepségeken beszédek, megemlékezések tartásával. Jelentős része van abban, hogy az Ajka központjában lévő templom tornyából mindennap 14 órakor elhangzik a Bányászhimnusz harangjáték.

Szakmai kitüntetései: Kiváló Bányász (1965, 1989), Kiváló Munkáért (1979), Munka Érdemrend bronz fokozata (1985), Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozata (1987).

Horváth József

aranyokl. bányaművelőmérnök

1933. augusztus 11-én született Kútfejen. Az általános iskolát Lovásziban, a középiskolát a nagykanizsai Állami Általános Gimnáziumban végezte. Egyetemi tanulmányait Miskolcon és Sopronban a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta. 1958

májusában szerzett bányaművelőmérnöki oklevelet.

1958. május 15-től 1964. november 15-ig a Fejér megyei Bauxitbányáknál dolgozott különböző szakterületeken. 1960. május 16-tól a Kincses I., Kincses II. és József II. bányák felelős műszaki vezetője volt a Magyar Alumíniumipari Trösztözhöz (MAT) történt áthelyezéséig. A Fejér megyei Bauxitbányák Vállalatnál eltöltött évek alatt új művelési technológiákat, szállítási és szellőztetési megoldásokat dolgozott ki, melyek szerves részét képezték a bauxitbányászat kezdődő gépesítésének. Irányításával dolgozták ki a két bánya önálló költséggazdálkodási (elszámoló) rendszerét.

1964. november 16-ával került a Magyar Alumíniumipari Trösztözhöz, területi főmérnök beosztásba. 1968. január 1-jével termelési osztályvezetővé, majd 1976. január 1-jével – az osztály megtartása mellett – főosztályvezető-helyettesé nevezték ki. Az 1981. évi trösztvi szervezet korszerűsítése, „karcúsítása” során (főosztályok megszüntetése stb.) a bányászati önálló osztály vezetője lett. Ezen a területen dolgozott 1992-ben történt nyugdíjazásáig.

A MAT-nál kezdetben a bauxitbányászat éves és távlati termelési, értékesítési terveinek kialakítása, végrehajtásuk ellenőrzése, valamint a bányavállalatokkal és timföldgyárrakkal történő koordináció volt a feladata. Részes volt a magyar-szovjet timföld-alumíniumipari egyezmény előkészítésének és megvalósításának.

Beosztása változásával tovább bővült a tevékenységi köre. Szinte felölelte a bauxitbányászat egészét – bauxitkutatást, bauxittermelést, értékesítést, költséggazdálkodást, műszaki fejlesztést, beruházást, vízvédelmet, nemzetközi szakmai együttműködést. Kezdeményezője és részese volt a szá-

mitástechnika bauxitbányászati bevezetésének és a költség-elemzések alkalmazásának.

Elsősorban az OMBKE keretében és felkérésére vett részt a magyar bányászati területeket érintő tanulmányok készítésében, véleményezésében. Egyes időszakokban szakmai oktatást is folytatott.

Munkája elismeréseként számos – több alkalommal miniszteri és vállalati – kitüntetésben részesült, pl. Miniszteri Dicséret, Kiváló Bányász, Kiváló Dolgozó, Bányászat Kiváló Dolgozója. Megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozatát.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1953 óta tagja. Az 1970-es években a Bányászati Szakosztály vezetőségének és a Bányászati Lapok szerkesztő bizottságának is tagja volt.

Kovács János

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934. október 25-én született Tatabányán. 1949-től a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Technikumban tanult tovább, utána 1953-tól a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta tanulmányait, ahol jó tanulmányi eredménye alapján 1955-től elnyerte a Népköztársasági Ösztöndíjat, amit az egyetem 1958. évi befejezéséig kapott Sopronban.

1958. május 15-től 1964. november 15-ig a Fejér megyei Bauxitbányáknál dolgozott különböző szakterületeken. 1960. május 16-tól a Kincses I., Kincses II. és József II. bányák felelős műszaki vezetője volt a Magyar Alumíniumipari Trösztözhöz (MAT) történt áthelyezéséig. A Fejér megyei Bauxitbányák Vállalatnál eltöltött évek alatt új művelési technológiákat, szállítási és szellőztetési megoldásokat dolgozott ki, melyek szerves részét képezték a bauxitbányászat kezdődő gépesítésének. Irányításával dolgozták ki a két bánya önálló költséggazdálkodási (elszámoló) rendszerét.

1964. november 16-ával került a Magyar Alumíniumipari Trösztözhöz, területi főmérnök beosztásba. 1968. január 1-jével termelési osztályvezetővé, majd 1976. január 1-jével – az osztály megtartása mellett – főosztályvezető-helyettesé nevezték ki. Az 1981. évi trösztvi szervezet korszerűsítése, „karcúsítása” során (főosztályok megszüntetése stb.) a bányászati önálló osztály vezetője lett. Ezen a területen dolgozott 1992-ben történt nyugdíjazásáig.

A vállalat központ vezetés munkájában 1973-tól vett részt, először a termelési osztályon, mint területi főmérnök, majd 1976-tól osztályvezető beosztásban. Ezen munkája során érte el a vállalat az évi 3,6 millió tonnás termelést. 1982-től mint vállalati biztonsági főmérnök végezte munkáját, az aknaüzemek bányabiztonsági területén bevezette a korszerű automatikus műszeres metán-védelmet, fokozatosan csökkentette a baleseti mutatókat is.

Szakmai munkája elismeréseként Kiváló Dolgozó (többszörösen), Kiváló Munkáért (2), Bányászati Szolgálati Érdemérem (bronz, ezüst, arany), Kiváló Bányász (2) miniszteri kitüntetés, Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozata, Kiváló Újító kitüntetés és Honvédelmi Érdemérem (2) elismerésben részesült.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1956 óta tagja, előbb az egyetemi csoportban, majd az oroszlányi szervezetben tevékenykedett, 1976-tól 24 éven át a helyi szervezet titkáráként megalapozta a szakcsoportok tevékenységét, a tagság rendszeres szakmai tovább-

képzését és a bányász hagyományok méltó ápolását. Számos országos egyesületi nagyrendezvényt szervezett, és nagy része volt az Oroszlányi Bányászati Múzeum megvalósításában. 1990-től az egyesület Bányászati szakosztályának titkárhelyettese, majd 1994-től két cikluson keresztül titkára, valamint az egyesület választmányának tagja. Egyesületi munkáját a szakosztályi munka megújítása és fellendítése jellemezte.

Az OMBKE-ben végzett társadalmi munkáját öt alkalommal Egyesületi Emlékéremmel, Péch Antal-, Sóltz Vilmos- (2) és Szent Borbála-émlékérmek adományozásával ismerték el.

Markovics Máté

aranyokl. bányaművelőmérnök
1932. március 1-én született Múcsony községben bányász családban. A hat évfolyamos elemi iskola után Miskolcon a nyolc évfolyamos Fráter György Gimnáziumban folytatta tanulmányait (melynek neve az ötödik osztály elvégzése után Földes Ferenc Gimnázium lett).

A gimnázium elvégzése után a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem bányaművelőmérnöki szakára nyert felvételt, és 1958. május 6-án Sopronban kapta meg a bányaművelőmérnöki oklevelet.

A központi intézkedések munkahelyét a Miskolci Szénbányászati Földkotró Vállalatnál jelölték ki. Munkahelye a sajlóláslófalvi külfejtés lett. A külfejtésen a teendő munka a külszínhez 4-15 m mélységben levő széntelep letakarítása, letisztítása volt, amit különféle kotrógépekkel kellett elvégezni. A letakarított széntelepeket robbantással jövesztették. Ilyen munkahely volt még Kazincbarcikán, Szelesaknán, Felsőnyáradon is, ahol szintén megfordult.

Hamarosan átjelentkezett a Miskolci Szénbányászati Vállalathoz, itt a Mákvölgyi Bányüzembe helyezték, ahol három aknaüzem ténykedett: Alberttelep I. akna, Suzhakálló II. akna és Rudolftelep IV. akna. Biztonsági mérnöki beosztást kapott, feladata az állandó munkahelyi ellenőrzés, a megtörtént balesetek vizsgálata és a szükséges teendők megtétele volt.

Később az egyik aknaüzemhez került, elővájási körletvezető beosztást kapott, valamint föld alatti és külszíni szállítási és egyéb feladatokat látott el, majd a másik aknaüzemnél fejtési körletvezető beosztást kapott.

Az aknavezető nyugdíjazása után ő lett az akna főmérnöke, és több éven keresztül maradt a nyugdíjazásáig. Az itt eltöltött idő alatt nagyon sikeres és eredményes munkát végeztek.

Az ott-tartózkodása alatt elővájási gyors vágathajtást folytattak 3,5 m átmérőjű TH-val biztosított vágatban vágathajtó géppel. A csapat létszáma 3 x 7 főből állt, és a műszakváltás a munkahelyen történt. 1983. március hóban 465 m-es rekordot értek el. Az elővájási munkálatok szervezése és közvetlen irányítása Markó István körletvezető kolléga feladata volt, akinek nagy része volt a sikerben.

Marton Károly

aranyokl. bányaművelőmérnök
1935. február 27-én született Zala megyében, Pusztaszentlászlón. Itt járt általános iskolába is, melyet 1949-ben fejezett be. Gimnáziumi tanulmányait Nagykanizsán, az Általános Gimnázium reál tagozatán végezte. 1953-ban felvételt nyert a miskolci Nehézipari

Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Két év után – az akkori rendszernek megfelelően – tanulmányait Sopronban folytatta, ahol 1958-ban bányaművelőmérnöki oklevelet szerzett.

Nyári termelési gyakorlatait a Közép-Dunántúli Szénbányák Vállalat Balinkai Bányüzemében töltötte, majd az egyetem befejezése után itt kezdte pályáját. Egy évig – mint gyakorló üzemmérnök – részt vett az acéltámas és acélsüveg-gerendás biztosítás meghonosításában, bevezetésének irányításában. Ezt követően először beruházási előadó, majd műszaki csoportvezető beosztásokat töltött be, utána pedig körletvezetőként dolgozott. 1971 és 1981 között akna-vezető, és egyben a bányüzem felelős műszaki vezető-helyettese volt. Ebben az időszakban történt a frontfejtéseken a pajzsbiztosítás, a széngyalus és maróhengeres jövesztés bevezetése, valamint az elővájásokon a jövesztés-rakodás gépesítése FA és AM típusú vágathajtó gépekkel.

A Közép-Dunántúli és a Várpalotai Szénbányák Vállalat összevonása után, 1981-től a Balinkai Bányüzem igazgatójává nevezték ki. Ezt a beosztást töltötte be egészen 1994 áprilisában történt nyugdíjba vonulásáig.

Felkéréseknek eleget téve sok esetben tartott szakmai előadásokat, illetve publikált cikkeket a Bányászati és Kohászati Lapokban. 1991-ben megírta a kisgyóni és balinkai szénbányászat történetét bemutató könyvét (Kisgyón-Balinkai Szénbányászat Története).

A szakmában, a bányászatban eltöltött 35 év alatt végzett munkák elismeréseként számos kitüntetésben részesült: Kiváló Dolgozó kitüntetés (több alkalommal), Kiváló Újító kitüntetés arany fokozata, Kiváló Bányász miniszteri kitüntetés, Munka Érdemrend arany fokozata és Szent Borbála-émlékérem (1993. december 4-én).

Mayer László

aranyokl. bányaművelőmérnök
1934. július 2-án Mosonban született. Itt járt elemi iskolába, majd a negyedik osztály elvégzése után 1944-ben szülei beírták a mosonmagyaróvári Piarista Gimnáziumba. Itt tett érettségi vizsgát 1952-ben, melyet követően 1953-ban felvételt nyert a miskolci

Nehézipari Műszaki Egyetemre. Két év képzés után a tanulmányait Sopronban folytatta, ahol 1958. május 7-én okl. bányaművelőmérnöknek nyilvánították. Posztgraduális képzés során 1969. október 30-án okl. munkavédelmi szakmérnök lett.

1958. május 15-én a Tatabányai Szénbányászati Tröszt

VI-os bányüzemében kezdett el dolgozni, ahol a szellőztési felelős munkakört látta el. 1961-ben áthelyezték a tröszt Központi Bányamentő és Biztonságtechnikai Állomására. Kezdetben bányamentő parancsnok-helyettes, majd parancsnok lett. 1964-ben az újonnan alakult biztonságtechnikai osztályra helyezték.

1965. január 2-től az Oroszlányi Szénbányák Központi Bányamentő Állomásának vezetője lett. Ezt a feladatkört 1990 őszéig, nyugdíjba vonulásáig látta el. Feladatai közé tartozott a bányamentés szervezése, új technikai eszközök, eljárások bevezetése, bányatüzek megelőzése, felderítése és megszüntetése.

Munkavégzéséért többek között az alábbi kitüntésekben részesült: Kiváló Bányász (1972), Bányamentő Szolgálati Érdemérem arany fokozata (1985), Bányászati Szolgálati Érdemérem arany fokozata (1986, 1988), Kiváló Munkáért (1987), 50 éven át kifejtett értékes szakmai teljesítményéért aranyoklevél (2008).

Több szakmai előadást tartott különböző műszaki konferenciákon. Társszerzője a Bányaveszélyek elhárítása című műszaki könyvnek.

1959 óta tagja az OMBKE-nek, mely elismeréseként 2009. május 22-én 50 éves egyesületi tagságért Sóltz Vilmos-emlékérmet kapott.

Németh Ferenc

aranyokl. bányagépészmérnök

1933. szeptember 18-án született a Somogy megyei Nagyszakácsiban. Az elemi iskolát szülőfalujában, a középiskola első két évét a nagykanizsai Piarista Gimnáziumban végezte. Az egyházi iskolák 1948-as államosítása miatt 1949-től

a pécsi Gépész- és Villamosipari Technikumban folytatta tanulmányait, ahol 1953-ban gépészmérnöki oklevélre érettségizett.

Még abban az évben felvételizett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, majd Sopronban szerezte meg bányagépészmérnöki oklevelét.

1958 júniusában, az egyetem elvégzése után került a Veszprémi Szénbányászati Tröszt pusztavámi bányüzemébe. Itt négy évig a gépjavító üzemrész vezetője, majd 1962-től 1968-ig a bányászati gépészeti és villamos vezetője volt. A bányászásban akkor alkalmazott gépészeti és villamos berendezések teljes skáláját megismerte Pusztavámon.

1968-ban az Oroszlányi Szénbányák megindulás előtt álló XXII-es aknaüzemébe helyezték, szintén gépészeti és villamos vezetőnek. Feladata a termelés elindítása, kiemelten a várpalotai gyártmányú fejtési pajszs berendezés szerelése és üzemeltetése volt.

Itt tervezték meg és kísérletezték ki a Bányászati Kutató Intézettel közösen a pajszsos fejtéseken alkalmazott szállítóvágati keresztvezetési pajszsot. Ez a berendezés alapvető változást hozott a szállítóvágati keresztvezetésben végzett munka biztonságára és a fejtési sebesség növelése területén. A keresztvezetési pajszs később a Budapesti Nemzetközi Vásáron vásári nagydíjat nyert.

1976-ban a Márkushegyi Bányászati Építésének vezető-

je, majd a termelés 1981-es indulása után még nyolc évig a bánya igazgatója volt.

Vezetése alatt épült meg a 200% dőlésű 1641 m-es lejtősakna 18 hónap alatt.

Abban az időben rekordnak számított az egy elővájó csapat által szénben, illetve vegyes szelvényben egy év alatt hajtott 3400 m és a meddő kőzetben szintén egy év alatt kihajtott 16 m² szelvényű 1200 m hosszú vágat is.

Frontfejtésen az egy nap alatt kitermelt 6.000 tonna, illetve havi átlagban a 3.500 tonna is kiemelkedő eredmény volt.

A bánya teljes felfutása után, nyugállományba vonulása előtt egy évig az Oroszlányi Szénbányák akkor alakuló vállalkozási főosztályát vezette.

Pethő Ernő

aranyokl. bányaművelőmérnök

1931. november 7-én született Külsővaton. Elemi iskoláinak első, második, harmadik, negyedik, ötödik, hetedik és nyolcadik osztályát a Külsővati Evangélikus Népiskolában, hatodik osztályát pedig a Pápai Református Gimnáziumban végezte.

A második világháború és az azt követő zavaros évek miatt elveszített tanuló éveket szakérettségien szerzett egyetemre jogosító oklevéllel pótolta, az 1951/52-es tanévben. 1952. augusztus 29-én beiratkozott a Nehézipari Egyetem Bánya- és Kohómérnöki Karára, bányász szakra. A tanintézményben két évet, majd a harmadik, negyedik és ötödik évfolyamokat a leghűségesebb magyar város, Sopron egyetemén folytathatta. 1958. november 21-én kapta meg a bányaművelőmérnöki diplomáját.

1958. május 21-én foglalta el első munkahelyét a Pécsi Uránérc Bánya Vállalatnál. A letöltött 31 éves munkaviszonya alatt az alább felsorolt beosztásokban teljesített szolgálatot.

1959 – aknász, 1960 – technológus, 1961-62 – körletvezető, 1963-69 – műszaki ellenőr, 1969-81 – főmérnökhelyettes, 1982-89 – főmérnök, 1989. január 7-től nyugdíjas.

Az 1952-ben kezdődött OMBKE-tagsága kevés kihagyással jelenleg is tart. Az egyesület szaklapjában egy műszaki cikke jelent meg.

Rózsavári Ferenc

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934-ben született Vörösbényben. Az általános iskola elvégzése után a Székesfehérvári Műszaki Középiskolába nyert felvételt, ahol 1953-ban általános gépészmérnöki oklevelet szerzett. 1958-ban a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán (Sopron) szerzett bányaművelőmérnöki oklevelet.

Az egyetem elvégzése után a Várpalotai Szénbányászati Tröszt beszálló bányájában üzemmérnökként kezdett dolgozni.

Két év után a tröszt beruházási osztályára került, ahol a tröszt beruházási munkáinak előkészítésében, megvalósításának ellenőrzésében vett részt, mint műszaki ellenőr.

1962-ben népgazdasági érdekből történő áthelyezéssel a Nehézipari Minisztérium önálló beruházási főosztályára került területi főmérnöki beosztásba. Itt feladatai közé tartozott az egyedi nagy és célcsoportos állami beruházások kormányzati döntésre való előkészítése, megvalósításuk helyszíni ellenőrzése.

1966-ban szakdolgozatának elismerésül Kiváló Ifjú Mérnöki címet kapott. 1968-ban a Nehézipari Műszaki Egyetem (Miskolc) Bányamérnöki Karán bányaiipari gazdasági mérnöki oklevelet szerzett.

1972-ben került a siófoki Kőolajvezeték Építő Vállalathoz, beruházási főosztályvezetői beosztásba. Feladatai közé tartozott a Barátság II. olajvezeték beruházásának irányítása, a szovjet-magyar gázvezeték és az Adria kőolajvezeték beruházásainak előkészítése, továbbá az országos gázvezeték hálózat, a PB-töltő telepek beruházási munkáinak irányítása. Az olajipari belső átszervezések során az OLAJTERV siófoki beruházási irodavezetője, majd a Gáz- és Olajszállító Vállalat beruházási főosztályvezetője lett, feladatainak változatlanul hagyása mellett.

1977-ben az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt-höz került az olajipari fővállalkozói szervezet létrehozásához szükséges előkészítő munkák – szervezeti felépítés, munkaköri leírások – elkészítése céljából.

Ezt követően az 1978. évben létrehozott Központi Bányászati Intézet beruházási igazgatóságának beruházási osztályvezetője lett.

1985-ben az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség igazgatási és jogi osztályára került, bányai igazgatási főmérnöki beosztásba.

1996-ban a főfelügyelőség jogutódjától, a Magyar Bányászati Hivataltól ment nyugdíjba.

1996-ban megalapította a Bányamérnök Bt.-t, melynek ügyvezetőjeként bányászati szakmai tervezéssel foglalkozott. A gazdasági társaságot 2010-ben felszámolta.

Gazdasági munkájának elismeréseként kapott kitüntetései: Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatai, Vállalat Kiváló Dolgozója, Bányászat Kiváló Dolgozója, Nehézipar Kiváló Dolgozója, Munka Érdemrend bronz fokozata.

Dr. Szabó Imre

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934. június 26-án a Nógrád megyei Kazáron született. Salgótarjánban a Madách Imre Gimnáziumban érettségizett 1953-ban. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte egyetemi tanulmányait, ahol Rákosi ösztöndíjas volt. 1958-ban Sopronban

bányamérnöki, 1966-ban Budapesten munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. 1984-ben műszaki doktor oklevelet kapott summa cum laude minősítéssel. 1958-ban megnősült, felesége Hajducsek Erzsébet tanítónő. Gyermekai: Gyöngyi orvos, a Massachusettsi Egyetem orvosi karának

dékánja, az MTA külső tagja. András orvos-jogász, a Si-napsis Kft. többségi tulajdonosa.

Petőfibányán a Mátravidéki Szénbányászati Trösztnél kezdte mérnöki pályafutását üzemmérnök, majd osztályvezető-helyettes pozícióban. Petőfi-altáró bányauzemben mind elméleti, mind gyakorlati értelemben érdekelt az endogén eredetű bányatüzek lokalizálása. Az ő irányításával készült el a tröszt bányáiban folyó munkák összesített technológiai leírása, az akkor divatos szóval „paszportok” kidolgozása.

1963-ban kinevezték a Központi Bányamentő Állomás parancsnokává, főmérnökévé, irányításával új módszert vezettek be a „melegedések” megszüntetésére. Kikísérletezte és a gyakorlatban is alkalmazta az endogén eredetű bányatüzek, melegedések kalcium-oxid-agyag szuszpenziós eljárással történő megszüntetését. Az Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt-nél a Duna-Tisza között és a Tiszántúlon megszervezte a bányamentő és kitérővédelmi állomások létrehozását. 25 fő olajbányász bányamentő kiképzését és a bányahatóság előtt történő vizsgáztatását intézte. Irányítása alá tartoztak a gyöngyösoroszi, recski, istenmezei érc- és ásványbányák bányamentői. 1962-1967 között a petőfibányai Bánya- és Gépipari Technikumban a bányaművelés tárgyat oktatta.

1970-ben a vállalat beruházási főmérnöke. A visontai külfejtés nagyberuházás megvalósításának felelőse volt. A 4,7 milliárd Ft-os beruházás a terveknek megfelelően valósult meg. Tevékenyen részt vett a ma 3-3,5 millió t/év termelésű bükkábrányi külfejtés létrehozásában. 1981-től a vállalat termelési főmérnöke, főleg a „szézen kívüli” tevékenység fejlesztése volt a feladata. A paksi erőmű részére nehéz vasszerkezeteket, „cellákat”, a Magyar Villamosművek részére acél-távvezetéseket, a Német Demokratikus Köztársaságba exportra kotró részegységeket gyártattak. Az Ecsédi Üzem részt vett a gáz- és kőolajvezetékek építésében. Sikeresen szerepelt a Mátraaljai Szénbányák az eocén-program megvalósításában is, mint fővállalkozó.

1963-tól a Bükki Energetikai Kombinát Alapítvány főmérnöke. A lignitek külfejtéses nagyüzemi erőműi felhasználása érdekében sikeresen lobbizott az ország egész területén.

40 cikke, 6 db kéziratot tanulmánya, 230 közleménye, hírnagyja jelent meg főleg a BKL Bányászatban. Az OMBKE-nak 1955-től tagja, 1974-től 1989-ig a helyi szervezet titkára, 2004-től az OMBKE tiszteleti tagja. 1976-tól a BKL Bányászat Szerkesztő Bizottságának tagja a mai napig. Az OMBKE Mátraaljai Szervezet Lignit Baráti Körének 1992-től vezetője, elnöke. A 25 év alatt több mint 100 szakmai, tudományos és kb. 60 egyéb társadalmi jellegű előadás hangzott el, neves közéleti, tudományos szakmai szakemberek előadásában.

2018. április 29-én elhunyt.

Szakály Miklós

aranyokl. bányaművelőmérnök

1934. augusztus 26-án született Mórton. Ott végezte általános iskolai tanulmányait, majd Székesfehérváron tett gimnáziumi érettségét. 1953. évtől a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán tanult, diplomát 1958-ban szerzett.

A Várpalotai Szénbányák Ferenc bányájánál 1958. május 15. nappal állt munkába, mint beosztott mérnök, később körletvezetőként dolgozott. 1963-ban az Ernő bányához helyezték át, főmérnöknek. Ez lényegében felelős műszaki vezetői feladatok ellátását jelentette. A Ferenc és az Ernő bányát 1968-ban S-I. bánya néven egyesítették,

melyhez a Beszálló bányát is hozzácsatolták. Az egyesítést követően is főmérnök maradt. Később áthelyezték a Dúsító üzemhez, szintén főmérnöki beosztásba.

1976-ban áthelyezését kérte a Tatabánya Szénbányák távlati fejlesztési főosztályára, műszaki-gazdasági tanácsadó munkakörbe.

1977-től visszakerült a Várpalotai Szénbányák Vállalat beruházási osztályára.

1981 és 1984 között a Veszprémi Szénbányák Várpalotai Bányauzem felelős műszaki vezetői (főmérnöki) feladatait látta el.

1984-től a Közép-Dunántúli Szénbányák és a Várpalotai Bányauzem összevonásával megalakult Veszprémi Szénbányák termelési osztályvezetője és egyben főosztályvezető-helyettese, később főosztályvezetője volt, 1990. évben bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Munkavégzése során Kiváló Dolgozó, Kiváló Bányász, Kiváló Munkáért Érdemérem, Bányász Szolgálati Érdemérem kitüntetésekben, továbbá az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületi (OMBKE) tevékenységéért Sóltz Vilmos-emlékéremben részesítették.

Dr. Szepesi József

aranyokl. olajmérnök

1934. július 11-én született Ónod községben, apja kerékgyártó és ezermester volt, de ekkor már a mesterségéből nem lehetett megélni. A szorgalom Miskolcra segítette őket, ahol banki altisztként biztosította két gyermekének a tanulás lehetőségét. Az elemi iskola ke-

mény és jó alapokat adott, de nem javasolták gimnáziumba iratkozni, egy osztályt polgári iskolában kellett végeznie. A jó eredmény birtokában már a Fráter György Főgimnázium első osztályába iratkozott át, ahol sajnos csak egy évig tanulhatott, mert a 8. osztályos gimnáziumi oktatás megszűnt és általános iskolai tanulók lettek. Hivatására készült, minden nyári szünetben bányában és a földtani fúrásoknál dolgozott. A gimnázium felső négy osztályát a Mikszáth Kálmán Gimnáziumban végezte és jeles érettségivel jelentkezett a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. 1955-ben kiváló alapok birtokában indulhattak Sopronba, az „ígéret földjére”, ahol már a „selmeczi szellemben” tanítottak. Az egyetem befejezéséig Népköztársasági Ösztöndíjban részesült, majd kitüntetéses oklevéllel végzett. Fontos szerepet tölthettek be abban, hogy az '56-os forradalom Sopronban „vérmentes forradalom” legyen. Az akkori érvényes központi irányítási rend szerint a Szerkezetkutató

Fúrási Üzemben kezdett dolgozni, ahol 7 éves működésével üzemvezetőként jól szervezett üzemet létesített. Szilas professzor tanszékfejlesztési tervei lehetővé tették, hogy nagy nehézségek árán adjunktusként az egyetemi oktatást vállalja. Feladata Alliquander professzor Mélyfúrás c. tárgyának gyakorlati fejlesztése volt, – főleg a Kitérésvédelem tárgykörben – és egy modern iszaplabor létrehozása. 1970-ben szerezte meg a műszaki doktori címet és 1980-ban védte meg kandidátusi disszertációját „Summa Cum Laude” minősítéssel. Első magyar szakemberként vett részt Pisaban az UNESCO által szervezett egyéves geotermikus szakmérnök képzésben, de a legfőbb tevékenysége továbbra is a „well control” fejlesztése és a mélyfúrás oktatása maradt. Vendégprofesszor volt Freibergben, a Dubrovnikai Nyári Egyetemen, a Bagdadi Egyetemen. 2000-ben nyugdíjazták c. egyetemi tanárként, jelenleg főleg külföldi felkéréseknek tesz eleget. Egyetemi tevékenysége fő eredményének tartja, hogy munkatársaival egy analóg kitérésvédelmi szimulátort és kitérésvédelmi eszközöket építettek meg, amiket az ipar a továbbiakban is hasznosított. Elismert munkájuk később egy modern, világszínvonalú szimulátor beszerzését is lehetővé tette, ami a Kőolaj Tanszéken jelenleg is működik, az iszaplabor további fejlesztések után ma is kiváló PhD és TDK kutatásokhoz, diplomamunkákhoz nyújt lehetőséget, valamint a külföldi hallgatók európai szintű szakképzését is biztosítja.

Munkáját és eredményeit legalább 80 szakcikk, 5 egyetemi jegyzet, szakszótár és könyvrészlet hitelesíti.

Vass János

aranyokl. bányaművelőmérnök

1952-ben érettségizett a budapesti II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban. 1958-ban végzett a Nehézipari Műszaki Egyetem bányaművelőmérnöki szakán Sopronban.

Pályafutása első állomása Tatabánya volt, ahol 1960-ig a XII/a mérnökség vezetőjeként dolgozott.

1960 és 1963 között a Bányászati Kutató Intézet kőzetmechanikai osztályán volt tudományos munkatárs. 1963-tól nyugdíjba vonulásáig a Bányászati Aknamélyítő Vállalatnál tevékenykedett az alábbiak szerint: Vállalati Központ, Budapest; Várpalotai körzet: üzemvezető/felelős műszaki vezető, robbantásvezető; Várpalotán körzeti főmérnök; végül újból a központban termelési osztályvezető-helyettes és vállalati robbantástechnikai főmérökként.

Mellékfoglalkozásként a Dunántúl számos különböző (mészkö, dolomit, homok, kavics) bányáiban volt robbantás- és felelős műszaki vezető.

Aranyoklevél jubileumi diplomában részesült

Bánhidi István

okl. olajmérnök

1968-ban a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán okl. olajmérnök, majd 1987-ben a József Attila Tudományegyetem (Szeged) Természettudományi Karán okl. matematikus képesítést szerzett.

Szakmai életútja:

1968-1977 OKGT Nagyalföldi Kőolajfűrészi Üzem, fűrómérnök; 1977-1979 OKGT OGIL Laboratórium, kutató mérnök; 1979-1982 Országos Vízügyi Beruházó Vállalat (Libia), fűrészi műszaki igazgató; 1981-1982 Észak-magyarországi Regionális Vízmű, műszaki vezető; 1982-1985 Mezőgazdasági Építő-

ipari Vállalat, főépítésvezető; 1985-1987 Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség, bányaműszaki felügyelő; 1987-1992 Országos Kőolaj- és Gázipari Tröszt, biztonságtechnikai főosztályvezető; 1992-2001 Prímagáz Kft., biztonságtechnikai igazgató; 2001-2007 Intergas LPG Kereskedelmi Kft., műszaki igazgató; 2007-2012 TXM Olaj- és Gázkutató Kft., felelős műszaki vezető; 2012-2016 Pannergy Nyrt., Geotermikus Projekt felelős műszaki vezető.

Jelenleg nyugdíjas, szerződéses jogviszonyban szakértést, felelős műszaki vezetést végez.

Dr. Biró Zoltán János

okl. olajmérnök

1945. január 12-én született Zalaszentbalázson. 1963-ban érettségizett a Kőolajipari és Mélyfűrészipari Technikumban Nagykanizsán, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Az egyetemet 1968-ban végezte el, ahol okl. olaj-

mérnök diplomát kapott.

Első munkahelye Nagykanizsán, az OGIL Olaj- és Gázipari Kutató Laboratóriumában volt, ahol kutatómérnökként dolgozott. 1971-ben került a DKFV-hez, majd annak jogutódjához, a Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalathoz Gellénházára. A kőolaj- és gáztelepek műveléstechnológiai irányításán középvezetői beosztásban dolgozott. A MOL Rt. megalakulásától a dunántúli szénhidrogén telepek leművelésének technológiai irányításával foglalkozott, mint művelési szakértő, nagykanizsai székhellyel. 2008-tól nyugdíjasként egyéni vállalkozó, kiemelt szakterülete a homokkő és a repedezett kavernás mészkő telepek EOR művelésének tervezése és felülvizsgálata.

1980-ban a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán műszaki egyetemi doktori címet kapott. A Borbála Emlékérem miniszteri kitüntetés és a MOL Tudományos Díj tulajdonosa. Munkájáról itthon és több európai országban, de az USA-ban, Szíriában és Japánban is tartott előadást.

OMBKE-tag, de tagja volt az SPE-nek, a VEAB Kőolaj- és Gázipari Munkabizottságának, valamint az MTA BTB Bányászati Kémiai Munkabizottságnak.

Bicskei Endre

okl. bányaművelőmérnök

1940. július 14-én született Székesfehérvárott. Az általános iskola befejezése után, az akkoriban szokásos „irányított beiskolázást” követően került a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Technikumba, ahol 1958-ban érettségizett.

A tanulmányi évek alatti üzemi gyakorlatoktól (Tatabánya VI-os akna, XIV-es akna, Eplény mangánérc bánya) független szakmai életútját az Oroszlányi Szénbányák XVIII-as (volt Rab-akna) üzemében kezdte, mint szállító bányacsillós, a technikum oklevél ellenére. Tanulságos időszak volt a bányamunka különlegességeivel.

Sporttevékenysége következtében 1959-ben áthelyezték a Tatabányai Szénbányák XV/a aknaüzemébe, ahol a bányamunka szinte minden fázisát végigcsinálta (vájár, omlasztó, lőmester, aknász).

1962-ben jelentkezett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol (családalapítás miatt egy év kihagyással) 1968-ban végzett. Végzés után áthelyezéssel került a XV/B aknára, ahol biztonsági megbízott, szellőztetési felelős, bányamester-helyettes funkciókat töltött be.

A vállalati szervezetfejlesztés következtében 1974-ben bekerült a vállalati központi iroda személyzeti osztályára, ahonnan rövid időn belül a munkaügyi osztályra került osztályvezető-helyettesként. További pályája a munkaerő gazdálkodás és bérpolitika területén zajlott, és humánpolitikai osztályvezető-helyettesként érte a Tatabányai Bányák felszámolása és egy részének beintegrálódása az Oroszlányi Hőerőműbe.

Ő maradt a felszámolás alatt álló Tatabányai Bányák Vállalat humánpolitikai ügyintézője, egészen 1998. évi nyugdíjazásáig. 2000-ig nyugdíj mellett dolgozott a Bányavagyon-hasznosító Rt. keretében.

Blaha Béla

okl. bányaművelőmérnök

Elemi iskoláit Miskolcon és Budapesten végezte, majd tanulmányait a tatabányai Péch Antal Bányaiipari Akadémia Technikumban folytatta.

Technikusként felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. Tanulmányi szünetekben a Királdi Aknaüzemben csillésként, illetve a Bányászati Kutató Intézet kőzetmechanikai osztályán műszaki ügyintézőként dolgozott. 1968-ban bányaművelőmérnöki diplomát szerzett. 1974-ig a Tatabányai Szénbányáknál dolgozott a VIDUSNÁL technológus, majd a XV/b aknán beosztott mérnök, majd a Nyugat I. Bányauzemben (XV és XV/a) szellőztetési megbízott beosztásban.

1974 és 1982 között a Magyar Szénbányászati Trösztben, illetve utódszervezetében iparági diszpécserként, majd biztonsági főmérnökként dolgozott.

1982 és 1986 között az Oroszlányi Szénbányák Déli Bányauzemében (XXI-XXII-XXIII-XXIII/D akna), illetve a Márkushegyi Bányauzemében volt biztonsági főmérnök.

1986 és 1989 között a tatabányai Kerületi Bányamű-

szaki Felügyelőség területi főmérnökeként dolgozott, illetékségi területe Oroszlány volt.

1972 és 1993 között számtalan szakmai továbbképzésen vett részt.

1982 és 1986 között tagja volt a Magyar Tudományos Akadémia Bányaeegészségügyi és Bányászati Ergonómiai Tudományos Bizottság Veszélyhelyzet és Bányamentési Albizottságának.

1991-ben az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség felvette a bányászati szaktervezői névjegyzékbe. 1993-ban a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvényről és értelmezéséről a bányászati vezetők felkészítését célzó tanfolyamon vett részt. 1994-ben a Magyar Bányászati Hivatal „bányaművelés” szakterületre kiadta részére a szakértői tevékenységre jogosító engedélyt.

1990 és 1994 között az Oroszlányi Szénbányák XX-as Bányauzemében tervezési és biztonsági főmérnökként dolgozott, ezt követően a vállalat, majd az utódszervezet Oroszlányi Bányák Kft. munkavédelmi vezetője volt. 1994-ben – az erőmű-bánya integrációjakor – a VÉRT biztonságtechnikai osztályának vezetésére kapott megbízást.

Szív- és érrendszeri problémák következtében megromlott egészségi állapota miatt 1996 decemberében rokkant bányász nyugdíjba került.

Csanádi Pál

okl. bányaművelőmérnök

Oklevelének megszerzését követően 1968. augusztus 1-től 1988. december 25-ig a Tatabányai Szénbányák Vállalat XII/a „VADORZÓ” aknaüzemében és annak jogutód üzemében tanulta tovább a szakmát.

1988. december 25-től 2000. február 1-ig a Tatabányai Kerületi Bányaműszaki Felügyelőség (Bányakapitányság) területi főmérnökeként a bányászati jog értelmezését és alkalmazását gyakorolta, innen ment nyugdíjba szak-főtanácsosként.

1999. május 1-től nyugdíjas, 2000. március 28-tól egyéni vállalkozóként dolgozik. Külszíni agyag-, homok-, kavics-, murva- és mészkőbányáknál bányászati szakértői-tervezői és felelős műszaki vezetői feladatokat lát el a mai napig.

Dantsó János

okl. bányagépészmérnök

1943. november 19-én született Várpalotán. Az általános iskolát 1958-ban fejezte be szülővárosában. Középfelsőiskolai tanulmányait a székesfehérvári József Attila Gimnáziumban kezdte meg, majd a székesfehérvári Ságvári Andre Gépipari Technikum repülőgépszerke-

zeti tagozatán folytatta. Technikusi oklevelének megszerzését követően 1962 és 1963 nyara között a Várpalotai Szénbányászati Tröszt Gépüzemében géplakatosként a szivattyújavító műhelyben, majd a TMK irodán dolgozott.

1963-ban felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányagépészeti szakára, ahol a Várpalotai Szénbányák társadalmi ösztöndíjasaként tanult. Egyetemi diplomáját 1968-ban kapta meg, ezután gyakorló mérnökként a Várpalotai Szénbányák S.II. bányauzemében dolgozott a gépészeti-villamos részlegben.

1969 tavaszán honvéd tartalékos tisztiiskolára hívták be; ősszel Bánta bányauzembe helyezték gépészeti vezetőnek. Jelentős újítása volt a hevedertárolós gumiszalaggal kapcsolatos „vándorkaparó”.

1975-ben a Várpalotai Szénbányák Gépüzemének főmérnökévé nevezték ki, mely beosztásában 1987-ig dolgozott. Vezette a pajzsok és a diszpécserközpontok, az irányítástechnikai eszközök és rendszerek gyártásfejlesztését és gyártását, megszervezte a fejtőgépek, valamint a pajzsok hidraulikus elemeinek központi javítását. Felügyelete alá tartozott a várpalotai bányák külszíni nagyfeszültségű villamosenergia-ellátó rendszere is.

1986-ban a Nehézipari Műszaki Egyetemen hidraulika-pneumatika szakmérnöki diplomát kapott.

1987-től 1989 végéig a Veszprémi Szénbányák Vállalat gépgyártási igazgatójaként irányította a vállalat gyártási, gyártáskooperációs és gépipari értékesítési tevékenységét.

1989-ben a Veszprémi Szénbányák vezetőjének megbízásából megszervezte a Tronix Irányítástechnikai Részvénytársaságot a Vállalat irányítástechnikai tervezési és gépüzemi gyártó részlegének, valamint a Központi Bányászati Fejlesztési Intézet irányítástechnikai osztályának összehívásával, várpalotai székhellyel. 1990 elejétől az Rt. elnök-igazgatója.

1992-ben elvégezte az Oxford Polytechnic Open CMS kurzusát.

1994-től a Tronix Rt. kisebbségi, 1997-től többségi részvénytulajdonosa lett. Az Rt.-ben bevezette az ISO 9001-9002 szerinti minőségirányítási rendszert és a számítógépes gyártmánytervezést. Az Rt. a bányászati profil leépítésével párhuzamosan, saját műszaki fejlesztési tevékenységével, folyamatosan bővítette tervezői, gyártói, telepítési kapacitását és termékpalettáját. 1998-tól exportpiaci kapcsolatokat épített ki, újszerű klímatechnikai berendezések alkalmazott tervezését és exportgyártását honosította meg.

2000-ben a Tronix Rt. megvásárolta a pajzsalkatrészek exportgyártásával foglalkozó Gépüzem Kft.-t, melynek ügyvezetését a romló eredmények miatt 2002-ben átvette. Korszerűsítette a hegesztéstechnikát, és termékváltást indított el a hidraulikus hajtású autódaruk acélszerkezetének gyártásával. Az export gazdasági ellehetetlenülése miatt a Gépüzem és vele a Tronix Rt. 2003 elején fizetésképtelenné vált. 2003 márciusában a felszámoló minden beosztásából felmentette. 2003 novemberétől nyugdíjas.

Fridrich Gyula

okl. bányaművelőmérnök

Általános iskolai tanulmányait 1946-tól 1954-ig a Zala megyében fekvő Búcsúszentlászló kisközségben végezte. 1954-től 1956-ig a Baranya megyei Építőipari Vállalatnál villanyszerelő segédmunkás munkakörben helyezkedett el, majd 1956-tól 1959-ig a komlói Vájártanuló Intézetben tanult, ahol vájár szakmunkás képesítést szerzett.

1959 és 1963 között a pécsi Cséti Ottó Bányaiipari Aknász-képző Technikumban tanult, itt szerezte meg érettségi bizonyítványát és bányaiipari aknász technikus oklevelét is.

1963-tól 1968-ig a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakos hallgatója. Bányaművelőmérnöki oklevelét 1968-ban szerezte meg, melyet követően Tatabányán a Bányászati Kutató Intézet robbantás-technikai főosztályán helyezkedett el tudományos kutató munkakörben. Kutatási és ipari robbantási munkák végzése és technológiák kidolgozása volt a feladata.

1975. december 15-től 2003. október 1-ig – nyugdíjazásáig – 28 éven keresztül a Tatabányai Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségen, majd 1993-ban történt névváltozás után a Tatabányai Bányakapitányságon, később a Veszprémi Bányakapitánysággal történt egyesülése után, 1994-től a Veszprémi Bányakapitányságon különböző beosztásokban (bányafelügyeleti mérnök, főmérnök, bányakapitány) biztonsági és munkavédelmi feladatok, ellenőrzések, engedélyezési munkák elvégzéséért volt felelős.

Kitüntetései: A Bányászat Kiváló Dolgozója miniszteri (1974), Kiváló Munkáért (1988), Kiváló Bányász miniszteri (2000), Sóltz Vilmos-emlékérem (2016), 15, 25, 30 és 35 éves Bányász Szolgálati Oklevél (1983, 1993, 1998, 2003).

Győrfi Sánta Géza

okl. bányaművelőmérnök

1944. december 17-én született Borsod megyében, Bántapolcsány községben. Az általános iskolát 1959-ben Dédestapolcsányban, a középiskolát 1963-ban Ózdon, a József Attila Gimnáziumban fejezte be. Az érettségi után jelentkezett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol a Bányamérnöki Kar bányaművelő szakán 1968-ban sikeresen védte meg diplomáját. A nyári szünetekben a királdi bányauzembelen dolgozott elővívási és frontfejtési munkahelyeken csillésként, majd segédvívárként.

Bányamérnökként 1968. augusztus 1-én állt munkába a budapesti Bányászati Tervező Intézetben, ahol ösztöndíjas volt. Lakásgondjai megoldása végett 1969. szeptember 27-én a Tatabányai Szénbányákhoz szerződött, ahol előbb a XIV. aknán beosztott mérnökként, majd mérnökség-vezetőként, később pedig a Nyugati-II. Bányauzembelen a művelet-tervezői csoportnál tervezőként dolgozott. Itt fő feladata a bányauzem éves és operatív terveinek, valamint a fejtési ütemtervek készítése volt. Mindkét helyen tagja az üzemi bányamentő csapatnak.

1975. december 1-től a tatabányai székhelyű Magyar Szénbányászati Tröszt diszpécserszolgálatához került. A diszpécserszolgálat feladata a tröszt és a bányavállalatok, ezen túl a bányauzemek közötti állandó kapcsolat tartása és operatív intézkedés, főleg a termelés és a bányabiztonság vonatkozásában.

1975. december 1-től a tatabányai székhelyű Magyar Szénbányászati Tröszt diszpécserszolgálatához került. A diszpécserszolgálat feladata a tröszt és a bányavállalatok, ezen túl a bányauzemek közötti állandó kapcsolat tartása és operatív intézkedés, főleg a termelés és a bányabiztonság vonatkozásában.

Az MSzT megszűnése után annak jogutódjánál, a Szénbányászati Koordinációs Központ termelési osztályán kapott a fentiekkel azonos feladatokat. Az MSzT-ben és SzKK-ban eltöltött évek alatt megismerte az ország összes mélyműveléses és külfejtéses szénbányáját, nagy rátekinthető lehetősége volt az egész magyar szénbányászatra.

Az SZKK megszűnése után egy korábbi megkeresésre 1983. január 1-jével az Oroszlányi Szénbányákhoz helyezték. Előbb a termelési osztályon területi főmérnöki beosztásban, majd belső átszervezések folytán a távlati tervezési osztályon, majd a bányafejlesztési osztályon, végül a műszaki osztályon kapott beosztást. Valamennyi munkahelyen munkájának fő profilja a vállalat közép- és hosszú távú termelési terveinek aktualizálása, új bányák, bányamezők termelésbe kapcsolásának vizsgálata, tervezése (Kőhalom, Márkushegy II, Márkushegy III). Emellett feladatai közé tartozott a fejtési, elővívási munkahelyek rendszeres ellenőrzése, a napi termelési, szállítási folyamatok állandó figyelemmel kísérése, operatív beavatkozás.

Munkája elismeréseként kétszer kapott Kiváló Dolgozó és egyszer Kiváló Ifjú Mérnök kitüntetést. 1983-ban megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozatát (a többi fokozatot nem érthette el, mert megszűnt ez az elismerés).

A bányászattal kapcsolatos lelkiismeretes munkájáért 1997-ben megkapta a Szent Borbála Emlékérmét. A 30 éves munkában eltöltött évet 1999-ben emléklappal ismerték el a VÉRT-nél.

2004. október 9-én nyugdíjba ment.

Tagja az 1995-ben alapított tatabányai Rozmaringos Bányász Egyletnek. Célkitűzésük a régi diák- és bányászdalok, hagyományok ápolása és gyűjtése, a fellépéseiken ezek ismertetése, közkinccsé tétele.

Az OMBKE-nek 1966 óta tagja. Az oroszlányi szervezet vezetőségi tagja 1994 óta. A Bányászati és Kohászati Lapok Bányászat c. szakmai lapnál 1998 óta szerkesztőbizottsági tagként segíti a lap munkáját. Az OMBKE Bányászati Szakosztály vezetőségi tagja három cikluson keresztül, ugyanakkor egy ciklusban választmányi tag is.

Egyesületi munkáját 1996-ban OMBKE plakettel, 2003-ban és 2014-ben Wahlner Aladár-emlékéremmel ismerték el. A 40 és 50 éves tagsági viszonyáért megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét.

Haász György

okl. olajmérnök

1944. szeptember 27-én született Strídóváron. Az általános iskolát Pókaszepteken végezte, majd Nagykanizsán a Kőolajbányászati és Mélyfűrésziipari Technikumban 1963-ban kitűnő eredménnyel érettségizett és olajipari technikus oklevelét kapott. A DKFÜ, a Dunántúli

Fűrészi Vállalat ösztöndíja segítségével tanulhatott a Nehézipari Műszaki Egyetemen, Miskolcon, ahol 1968-ban kapta meg okl. olajmérnök diplomáját.

1968 augusztusában a Dunántúli Kutató és Feltáró Üzem Nagylengyeli Üzemegységében Gellénházán kezdett és fűrészmérnöki feladatokat kapott. A vállalat 1969-ben első-

ként kezdett fűrési bér munkát Irakban, és ő vezetőhelyettes fűrómérnökként dolgozott a Kirkuk melletti Jambur mezőben. 1977-ben már üzemvezetőként dolgozott Irak déli részén a Rumaila óriásmezőben. Egy év után hazatért, és 1978-ban a Kőolaj- és Földgázbányászati Vállalat (KFV) nagykanizsai központjába helyezték át. A KFV főleg külföldi tevékenységgel bízta meg (Líbiában, Kuvaitban, Szíriában).

Vállalkozási főmérnök volt. Feladata volt teljeskörű hazai és külföldi marketing, szerződéskötés és számlázás, vegyesvállalatok létrehozása itthon és külföldön, továbbá a külföldi fűrési tevékenység és az üzletág, mint profitcentrum irányítása.

2014 szeptemberében, 70 éves korában hagyta abba az aktív szakmai munkát.

Összesen több mint 43 évet dolgozott, ebből 15 évet külföldön, néha elég nehéz és veszélyes körülmények között. Rengeteget utazott, ötven országban járt, nagyon sok különböző nemzetiségű emberrel dolgozott együtt. A tárgyalóképes angol nyelven kívül beszél még németül, oroszul és arabul.

Munkáját több vállalati és állami kitüntetéssel is elismerték. Pályája során jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a magyar olajipar cégei, szakemberei és munkásai sikeresen kilépjenek a nemzetközi piacra, fejleszteni és bizonyítani tudják szaktudásukat.

**Hegyaljai Zsuzsanna
(Podányi Tiborné)**

okl. bányaművelőmérnök

A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán bányaművelési szakon végzett 1968-ban. Ezután az Országos Érc- és Ásványbányák recski üzemében az ércelőkészítőműben dolgozott 1968-tól 1971-ig üzemmérnöként. 1971-

től 1980-ig üzemvezető-helyettes, 1980 és 1983 között üzemvezető.

A napi üzemi feladatokon kívül ércelőkészítési kísérletekkel (labor, félüzemi, üzemi), vízügyekkel, porvédelemmel, környezetvédelemmel, bányavíz-tisztítással, baktériumos lúgzással foglalkozott. Angolból magyarra fordította Sutulov Porfíros rézérccek c. könyvét.

1983-tól 1986-ig a Bakonyi Bauxitbánya Vállalat beruházási osztályán műszaki ellenőr. 1986-tól 1994-ig a termelési osztályon előadó.

1994-ben korengedménnyel nyugdíjazták.

Részt vett az MTA Bányászati Ergonómiai és Bányászati Egészségügyi Osztályközi Bizottságának és az ICSOBA Magyar Nemzeti Bizottságának munkájában.

Két alkalommal részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben. Az OMBKE-nek 1966 óta tagja.

Kovács Loránd

okl. bányaművelőmérnök

1940-ben született Nagyborosnyón, Háromszék megyében, Erdélyben. Szüleivel 1945-ben érkezett a jelenlegi Magyarország területére.

Iskoláit 1946-tól 1958-ig Mátészalkán végezte, és ott is

érettségizett. 1958 és 1960 között vājártanuló volt Várpalotán, majd vājár. 1960 és 1962 között sorkatonai szolgálatra vonult be, majd 1962-től 1963-ig a MűM. 305. sz. ip. tan. intézetben nevelőtanárként helyezkedett el Várpalotán. 1963-ban vették fel a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakára.

1968-ban – a diplomaosztást követően – a Borsodi Szénbányák alkalmazásában a mérnöki beosztások teljes sorát végigjárta. Edelőnyben technológus, 1973-tól Lyukóbányán frontmérnök, 1974-től ugyanitt aknavezető főmérnök, majd 1977-től üzemi főmérnök volt. Ezen idő alatt az önjáró biztosítású frontfejtések ismételt bevezetésével lett Lyukóbánya Magyarország – termelési eredményeit tekintve – legnagyobb bányája, egymillió tonna évenkénti termeléssel. Hasonló eredményeket érték el az F típusú vágathajtó gépek alkalmazásával is. Először alkalmazták Magyarországon, de talán Európában is a termék külszínre hozásánál a pneumatikus szállítást.

1980-tól a Borsodi Szénbányák bányaművelési osztályát vezette, majd 1984-től a vállalat termelési főmérnöke lett.

1990 és 1993 között a vállalat műszaki vezérigazgató-helyettese, 1993-tól Lyukóbánya igazgatója és a vállalat műszaki vezérigazgató-helyettese volt.

1995-ben vonult nyugdíjba, de 2000-ig a Borsodi Bányavagyon Hasznosító Rt. munkatársaként dolgozott.

1990-től több éven keresztül volt a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kari Tanácsának a tagja. 1990-től 1997-ig a Miskolci Akadémiai Bizottság Bányászati Szekciójának tagja.

52 éve az OMBKE tagja, 1994 és 2000 között a Bányászati Szakosztály elnöke. Ezen idő alatt kezdeményezésére megszülettek az új egyesületi zászlók és az egyenruhához a hagyományos zöld nyakkendő. 2000 és 2003 között az OMBKE érembizottságának elnöki tisztjét látta el. Az Egyesület tiszteleti tagja (2008).

Munkája során számtalan kitüntetésben részesült. Három elismerést tart kiemelésre méltónak: a BKL Bányászat szerzői nívódíját, a Szent Borbála-érmet, a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkeresztet.

Krajnyák József Sándor

okl. bányaművelőmérnök

1945. augusztus 4-én született Diósgyőrben. Minden iskoláját Miskolcon végezte. 1963-ban érettségizett a Gépipari Technikumban, majd 1968-ban végzett bányaművelőmérnöként a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán.

Első munkahelye Budapest, az akkori NIM Ipargazdasági és Üzemszervezési Intézet volt. 1969 júliusától 1978 szeptemberéig az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műveinél dolgozott. Itt üzemmérnöki, technológusi, műszaki tervezési munkaköröket és feladatokat látott el az ásványbányák pálházi, mádi üzemei-

nél és mádi központjában. Részt vett a Hegyaljai Művek területén folyó bányászat és ásványelőkészítés műszaki és technológia-fejlesztési, beruházási területének mind tervezési, kísérleti, majd üzemeltetési munkálataiban.

1978 őszén a Mecseki Szénbányáknál helyezkedett el. Erre az időszakra esett a szénbányászat újrafelújításának időszaka, a Mecsekben az ún. Liász-program. 1979-ben bányai gazdasági mérnöki oklevelet szerzett a Nehézipari Műszaki Egyetemen. A Mecseki Szénbányáknál végig a Liász-programhoz és bányai üzemek vertikumhoz kapcsolódó műszaki fejlesztési, munka- és üzemszervezési és műszaki-gazdasági feladatokat látott el, a komlói Kossuth-aknában, majd a komlói bányai üzemben műszaki fejlesztési vezetői, utána a szénbánya vállalati központban szakági főmérnöki munkakörben. Az 1990-es évek elején a Mecseki Szénbányáknál is történt bányabezárások időszakában aktívan részt vett a Mecseki Bányavédő Egylet egyesületi munkájában.

1993 áprilisától a bányai erőmű integráció után a Pécsi Erőműnél dolgozott, a Gazdasági Igazgatóságon gazdasági elemző, az erőmű szénszállítási üzeménél műszakvezető munkakörben. A 2002-es évben ment nyugdíjba.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1969. januári 1-től tagja.

Lois László

okl. bányagépészmérnök

1945. március 24-én született Bánhidán. Általános iskolába Tatabányán járt, majd Esztergomban a Hell József Károly Bányagépészeti és Bányavillamosági Technikumban érettségizett 1963-ban. Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán a

Tatabányai Szénbányák társadalmi ösztöndíjasaként 1968. évben végzett okl. bányagépészmérnöként.

Mérnöki munkáját a vállalat somlyói bányai üzemében kezdte meg, ahol 1969 elejétől föld alatti gépészeti és villamosági vezető lett. Ebben az időszakban elsősorban a bányavízmentesítő telepek, a folyamatos szállítóberendezések üzemvitelének fejlesztésével foglalkozott. Kidolgozta a bányai szénszállítási rendszerének gyökeres átalakítását, ami irányításával a folyamatos üzemvitel mellett kiépült. 1971 és 1975 között a XV. Bányai üzem részlegvezetője volt. Itt a szén jövesztésénél a nagynyomású sűrített levegős robbantás bevezetése jelentett műszaki fejlesztési kihívást. Ezt követően frontfejtések megbízható gépészeti és villamosági üzemvitelét kellett ellátnia.

A Magyar Szénbányászati Tröszt távlati tervezési és beruházási főosztályán műszaki-gazdasági tanácsadóként a négy új eocén szénbánya gépberuházásainak tenderezését szervezte. Kezdeményezésére a nagy teljesítményű szállítószalag hajtásrendszerek tipizálása és a Ganz Mávagban való sorozatgyártás megvalósult.

Az 1981 és 1982 közötti években a bányavállalatok alapokmány-köteles, állami támogatással megvalósuló beruházásainak előkészítését, a programok megvalósíthatósági, műszaki és finanszírozási elemzését és utóértékelését végezte.

1983 és 1984 között MTA aspiráns volt. A TMB végbizonyítvány megszerzése után 1985-től visszatért a bányászati gyakorlatba, ahol a megalakult Bányászati Egyesülés főmunkatársa, majd a tervezési és fejlesztési főosztály vezetője lett. Szakmai munkáját itt mind teljesebben a szakágazatot átfogó tervezési feladatok jelentették.

Rendszerváltáskor, 1989-ben a távlati és középtávú energiapolitikai tervezés területének felelőse volt a szénbányászati szerkezetátalakítási programban.

1996 nyarától kezdődően a Recski Ércbányák Rt. vezérigazgatójaként a társaság privatizációját szervezte. A remélt bányaberuházás azonban az ezredfordulón meghiúsult. Így kényszerűen 1999-től a mélyszinti bányai üzemben végzett bányászati tevékenységek lezárását, a tartós szüneteltetésre való átállítás felkészülését irányította, majd a föld alatti bányatevékenységek felhagyásának műszaki vezetését látta el, beleértve a bányaszüneteltetés környezetvédelmi, vízvédelmi, vízföldtani felülvizsgálatainak irányítását is. Így fennmaradhatott a bányai újraindításának lehetősége. Az állami tulajdonban maradt ércbányászati társaságok szervezeti integrációja után 2005-től nyugdíjas.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületbe 1968-ban lépett be. 1996-tól a Bányászati Lapok szerkesztő bizottságának tagja. 2005-től a Magyar Mérnöki Kamara tagja.

Szakmai munkásságának eredményeit hazai és külföldi folyóiratokban publikált 34 cikke és tanulmány egészíti ki. Közülük 18 a BKL Bányászatban jelent meg, melyből 3 nívódíjas lett.

A kilencvenes évek végétől kezdődően 2012-ig okl. könyvvizsgálói végzettséggel óraadóként vagyoni- és vállalkozásértékelést, vállalati és üzletviteli gazdaságtant, üzletviteli tervezést tanított nappali és felnőttképzésben a Budapesti Gazdasági Főiskolán, a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskolán és a Perfekt Zrt.-nél.

Dr. Magyar György

okl. bányaművelőmérnök

Ózdon született 1943. szeptember 14-én. Az ózdi József Attila Gimnázium reátagozatán 1961-ben érettségizett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen okl. bányaművelőmérnök (1968); a budapesti Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen okl. ipari közgazdász (1973), okl. vállalati komplex tervező-elemző szakközgazdász (1981), közgazdaságtudományi doktor ipargazdaságtan szaktudományból (1984); a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetemen jogi szakokleveles közgazdász (1992).

Az Ipari és Kereskedelmi Minisztériumtól hivatásszerű szakértő ipari üzem- és munkaszervezés szakterületen (1985), a Pénzügyminisztériumtól könyvviteli szolgáltatási tevékenység végzésére jogosult (2003), az Állami Számvevőszéktől felügyelőbizottság elnöki tisztségének betöltésére alkalmas (2003) oklevelei vannak.

1961-től 1991-ig a szénbányászatban dolgozott: A nappali tagozaton végzett egyetemi tanulmányok előtt (1961-

1962) és alatt (1963-1967) föld alatti fizikai munkakörök összesen 2,5 évig az Ózdvidéki Szénbányászati Tröszt királdi, farkaslyuki, egercsehi és somsályi üzeménél. 1968-1974 között beosztott mérnök az Ózdvidéki Szénbányák farkaslyuki üzeménél, csoportvezető a vállalat putnoki igazgatóságán, majd a Borsodi Szénbányák egercsehi üzeménél. 1975-től műszaki-gazdasági tanácsadó a Magyar Szénbányászati Tröszt távlati tervezési és beruházási főosztályán (Tatabánya, 1975-1980); igazgatóhelyettes a Szénbányászati Információs Szolgálatnál (Tatabánya, 1981-1982); gazdasági vezérigazgató-helyettes az Oroszlányi Szénbányáknál (1982-1991).

1992-től 2012-ig az államháztartásban végzett munkát: tanácsos az Állami Számvevőszéknél (Budapest, 1992-1998); gazdasági-műszaki főigazgató a Miskolci Egyetemen (1998-2004); ellenőrzési vezető az Oktatási Minisztérium Alapkezelő Igazgatóságán (Budapest, 2005-2006); tagozatvezető tanár a Péch Antal Műszaki Szakképző Iskola és Gimnázium bányaiipari technikus képzésénél (Tatabánya, 2007-2009); EU-s projektvezető az Emberi Erőforrások Minisztérium Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatalánál (Budapest, 2009-2012).

Szerzője a szénbányászat üzem- és vállalatgazdasági kérdéseivel foglalkozó 15 tanulmánynak, 7 szakkikk és 2 szakkönyv részletének, 2 helytörténeti könyvnek (1976-2016); elnöke az Oroszlányi Bányász Sportkörnek (1983-1989); elnöke az Oroszlányi Gázbetongyár GT-nak (1985-1988); hivatásszerű szakértői tevékenység ipari üzem- és munkaszervezési szakterületen (1985-1995); tagja a Geominco Rt. igazgatótanácsának (1988); óraadó tanár szakközépiskolák technikusképzésében (Tatabánya, Oroszlány, 1993-1996); tagja Nekézseny község önkormányzatának (2002-2008); tagja a tatabányai Péch Antal Alapítvány kuratóriumának (2005-2011); egyéni vállalkozó üzletviteli tanácsadás, szakmai oktatás és szakértői tevékenység körében (2005-2014).

Szakmai-társadalmi elismerések, kitüntetések: Kiváló Dolgozó többször a munkáltatóktól; Bányászat Kiváló Dolgozója (1976); Kiváló Munkáért (1988); Bányász Szolgálati Érdemérem ezüst fokozat (1991); 35 éves Bányász Szolgálati Oklevél (MBSZ 2000); Signum Aureum Universitatis a Miskolci Egyetem Szenátusától (2004); Alapítványért érem a Péch Antal Alapítványtól (2012); Sóltz Vilmos-emlékérem 50 éves egyesületi tagságért (OMBKE 2015).

Nagy Gábor

okl. bányaművelőmérnök

Középiskolai tanulmányait 1955 és 1959 között Miskolcon a Mikoviny Sámuel Bányaiipari Technikumban végezte, ahol kitűnő eredménnyel tett képesítő vizsgát, és technikus oklevelet szerzett. Az egyetemi tanulmányok megkezdése előtt egy évig – anyagi okok miatt –

a Miskolci Közúti Üzemi Vállalat gönci kőbányájában dolgozott bányavezető-helyettes beosztásban. 1960-ban, majd ezt követően többször tett eredményes felvételi vizsgát a

Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, azonban férőhely hiányában – ez eufémisztikus megfogalmazás azok számára, akiket a rendszer úgy ítél meg, hogy „kívül tágasabb” – nem vették fel. Ekkor változtatott és elfoglalta második és egyben utolsó munkahelyét a Borsodi Szénbányák sajókazai aknájánál. Mivel annak idején a technikum elvégzése után kötelező volt egy félévet fizikai munkán tölteni és neki ez az első munkahelyén hiányzott, ezen az aknán föld alatti csillés beosztásban abszolválta a zomp és gumiszalag végtag stb. takarítást. Közben felügyelet-helyettesítőként beugrott és megtanulta az aknász szakmát. 1961 májusában bevonult a Magyar Néphadseregbe, ahonnan 1963. július elején szerelt le. Közben 1962-ben – már mint fizikai munkás elhagyhatta a „flekkenet” – felvették a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának levelező tagozatára, így azon kevesek közé tartozik, akik egyszerre voltak egyetemi hallgatók (1962 két félév) és katonák (1961-63).

1963 júliusában, leszerelését követően kinevezték Sajókázára frontaknász, majd Szeles aknára harmad vezető aknász beosztásba. 1965-ben a már Szuhavölgyi Bányászati üzem műszaki csoportjára került, ahol az akkor épülőfélben lévő Feketevölgy I. akna beruházási dolgaival foglalkozott, majd az akna üzembe helyezésekor 1970-ben kinevezték annak vezetőjévé. Aknavezetőként megtanulta, hogy egy bányát bányából kell vezetni – egy rátermett bányamesterre támaszkodva –, annak mindennapos gondoljaival együtt. Munkája eredményeként 1976-ban kinevezték a Borsodi Szénbányák igazgatóságára területi főmérnök beosztásba a bányaművelési osztályra. Itt megtanulta, hogy egy több bányából álló üzemet irányítani kell.

Pályafutása során mindvégig a „termelés élvonalában” szolgált, annak minden „szépségével”, következményével és kínjával együtt. Nem volt unalmas! Kezdett egy 36 m-es fás fronton és végigcsinálta Borsodban (a valamikori „bicska-bányák” hazájában) a modern gépesített bányászatot létrehozó erőfeszítéseket, majd végül, sajnos, látta annak kimúlását is. Időközben járt Csehszlovákiában, ahol megtanulta, hogy a metán „társadalmi berendezkedéstől függetlenül robban” és egy első osztályú bányamentő állomást látott Szlovéniában, majd Szerbiában, Angliában, Németországban, Lengyelországban (ahol egy 5 méter magas pajzost látott, amely felveszi a versenyt a német pajzssal), a Szovjetunióban, ahol megtanulta, hogy Szibéria gazdag és onnan nincs hova menni, hisz már itt vannak és egy évi 5 millió tonna termelésű bányát csináltak.

Podányi Tibor

okl. bányaművelőmérnök

1968. szeptember 2-től 1983. július 30-ig az Országos Érc- és Ásványbányák Rézérc Műveinél (Recsk, Ércbánya) üzemmérnök, szellőztetési felelős, főelőadó, műszaki ellenőr, beruházási osztályvezető-helyettes, kutatási üzemvezető és főmérnök beosztásokban dolgozott.

1970 és 1980 között fő munkaköre a recski mélyszinti rézércvagyron feltárási munkáival kapcsolatos beruházói

tevékenység volt, ezen belül az 1200 m mély 1-es akna és a -700 szinti vágatok műszaki ellenőre volt. Emellett részt vett műszaki fejlesztésekben, távlati tervezésekben és a szilikóziszvesztély elleni tevékenységben. A mélyszinti föld alatti kutatófúrások beindulásakor (1978) az üzem vezetőjének, később (1980) a Mű főmérnökének nevezték ki.

1983. augusztus 1-től 2005. május 31-ig a Bakonyi Bauxitbánya Kft.-nél dolgozott fejlesztési főelőadó, műszaki osztályvezető-helyettes, osztályvezető, beruházási és üzemviteli főosztályvezető, fejlesztési vezető, főtanácsos beosztásokban. Fő tevékenysége a műszaki fejlesztéshez (robbantástechnika, gépi vágathajtás, biztosító szerkezetek) és a bányászati beruházási tevékenységhez kapcsolódott.

2005. június 1-től 2009 végéig a MAL Zrt. Bauxitbányászati Divíziójánál dolgozott nyugdíjasként részmunkaidőben a korábbiakhoz hasonló feladatkörben, ill. fejtések fölötti felszínmozgások vizsgálatával foglalkozott. 2010-től egyéni vállalkozóként a korábbi munkái folytatásaként eseti feladatokat végzett 2014-ig.

A BKL Bányászatban, ill. konferencia kiadványokban összesen 19 publikációja jelent meg, ebből 14 társszerzőkkel.

1966-tól tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, a Mátrai Helyi Szervezetnél 1975 és 1983 között titkárhelyettesi, majd titkári feladatot töltött be, 1990-től 1997-ig a Tapolcai Helyi Szervezet titkára volt, ez idő alatt és ezután is részt vett számos helyi nagyrendezvény szervezésében. 1994 és 1997 között a BKL Bányászat szerkesztőbizottságának tagja, 1999 májusától felelős szerkesztője, 2014-ben és 2018-ban a Tapolcai Helyi Szervezet elnökévé választották.

1990-től tagja a Magyar Mérnöki Kamarának.

Többször kapott Kiváló Dolgozó elismerést, 1992-ben a Bauxitbányászatért, 1995-ben a Szent Borbála-émlékérem kitüntetések kaptak meg. Birtokosa a Bányász Szolgálati Oklevél 35 és 40 éves fokozatainak. 2013-ban a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kara „Pro facultate rerum metallicarum” éremben részesítette.

OMBKE kitüntetései: Egyesületi Munkáért Plakett (1994), Sóltz Vilmos-émlékérem (2006, 2016), Péch Antal-émlékérem (2007), tiszteleti tag (2014).

SÉBER LÁSZLÓ

okl. bányaművelőmérnök

A Nógrád megyei Etesen született 1945. június 16-án. A Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán szerzett bányaművelőmérnök oklevelet 1968-ban.

Munkáját a Borsodi Szénbányák Vállalat Mákvölgyi Bányászati Üzemének Rudolf aknájánál kezdte,

ahol beosztott mérnöként, szellőztetési mérnöként, majd frontmérnöként dolgozott.

1972-től a Miskolci Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségén először körzeti felügyelőként, majd 1977-től 1987-ig területi főmérnöki beosztásban dolgozott. Ezalatt a felügyelőség területén az ipari robbantástechnikai szakigazgatási feladatokat is ellátta, valamint tagja volt az OMBKE Robbantástechnikai Szakbizottságának.

1987-től a Mátraaljai Szénbányák Vállalat Egercsehi Bányászati Üzeméhez került, ahol üzemi főmérnöként, majd üzemvezetőként a bánya felelős műszaki vezetője volt.

A bányászati üzem 1990-ben történt bezárása után korábbi kollégáival együtt megalapított ipari környezetvédelemmel foglalkozó kft.-nél dolgozott hat évig. Ezt követően 1997-től a bányahatósághoz visszatérve a Miskolci Bányakapitányságon bányahatósági főmérnöként dolgozott nyugdíjazásáig, 2007-ig.

Nyugdíjasként jelenleg is végez szakmai munkát külfejlesztés kő- és kavicsbánya felelős műszaki vezetőjeként, valamint egy alapítványi iskola bányaművelő szakmunkás tanulóinak oktatójaként.

Szám Ferenc

okl. bányaművelőmérnök

A tatabányai Felsőgallán született 1945. július 10-én. Az általános és középiskolai tanulmányait itt végezte. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1968-ban szerzett okl. bányaművelőmérnök diplomát. Az egyetemi éveket követően 2005. évig főállásban, 2005-

től 2007-ig nyugdíjasként dolgozott eocen korú barnakőszénbányákat üzemeltető gazdasági szervezeteknél különböző munkakörökben.

A Tatabányai Szénbányászati Tröszt üzeméinél (1968-1988) a XV/c aknán beosztott mérnök, 1970-től a XV. aknán üzemmérnök, 1972-től a XIV. aknán részlegvezető, 1974-től a Nyugati-I. bányászati üzemben biztonságtechnikai csoportvezető, 1983-tól a XV. aknán aknavezető főmérnök, 1985-től a Nagyegyházi Bányászati Üzem bányászati főmérnöke – felelős műszaki vezető-helyettes munkakörben. Összesen húsz év alatt a változatos körülmények, feladatok és a medence magas szakmai kultúrája által sok szakmai ismeretet szerzett.

A Veszprémi Szénbányák Vállalat ajánlatát elfogadva 1989-től a Balinkai Bányászati Üzemben főmérnök – felelős műszaki vezető munkakörben, majd az integrációt követően bányászati igazgató – felelős műszaki vezető munkakörben dolgozott a Bakonyi Erőmű Rt. Balinkai Bányászati Üzemében 1996. évig. A Balinkai Bányászati Üzem komplex bányászati, termelői, feldolgozó, értékesítési, szállítói műszaki-gazdasági, munkaügyi stb. feladatokat ellátó szervezetként dolgozott. Az üzem kedvező önköltsége, az adottságaihoz jól illeszkedő magas technológiai színvonala, fejlődése, szakemberei, a megalapozott (új lejtős akna – Balinka I. lezárása) távlati tervei ellenére piaci felhasználói okok miatt bezárásra került.

1996-tól a Vértesi Erőmű Rt. alkalmazottjaként területi főmérnök, majd termelési-beruházási osztályvezető beosztásban az oroszlányi bányászati igazgatóságon részben irányítója, tervezője volt a Márkushegyi Bányászati Üzem Kohalom-mezőkapcsolása és a célbánya-célerőmű lehetőségeihez illeszkedő, általa javasolt kialakítású föld alatti osztályozó beruházási tervezésének, gépkiválasztásának. Mány I/a bányászati üzem termelésének befejezésétől üzemvezető felelős műszaki vezető beosztásban a Mány, Mány I/a, V/c kül-

fejtési pernyetároló, XV/b akna külszín felhagyási, tájrendezési, környezetvédelmi feladatainak irányítását végezte 2007. évig.

Munkaköreiben a törvények, rendeletek által előírt feladatok mellett a műveltervezés, a fejlesztés területein, a preventív és passzív biztonságtechnikai, valamint a fejtési, elővájási, szállítási, szélelőkészítési technológiák, berendezések alkalmazása, elemzése, fejlesztései voltak célirányosan érdeklődési körében.

Szakmai tervezői, szakértői munkához vezető tervezői vizsgákkal rendelkezett.

Bányászati hagyományok ápolása tekintetében a Balinkai Bányauzemben a bányabalesetben elhunyt emlékhelyének kialakítása és a Borbála-napi megemlékezések, szakértélyek kezdeményezője volt.

Munkáját elismerve többször Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító és miniszteri elismerő oklevélben részesült.

Szécsényi József

okl. bányagépészmérnök

1945. augusztus 23-án született, a Pest megyei Farmoson, ahol általános iskoláit is végezte. 1963-ban kapott technikus oklevelet a Hell József Károly Bányagépészeti és Bányavillamossági Technikumban. 1963-tól 1968-ig volt a Nehézipari Műszaki Egyetem hallgatója, ahol

bányagépészmérnöki oklevelet szerzett.

Első munkahelyén, a Mátravidéki Kőbánya Vállalatnál a fejlesztési és beruházási csoport vezetésével bízták meg. Itt kamatoztathatta a függő kötélpályás szállítással a középiskolában szerzett tapasztalatait.

1970-ben a Borsodi Szénbányák Bányagépjavító Üzemébe hívták, mert ott megkezdődött a frontai önjáró biztosító berendezések kooperációs gyártása, és a jövesztő gépek marótarcsáinak fejlesztése. 1971-től 1973-ig a Feketevölgy I. akna gépészeti részlegvezetője volt.

1973-tól 1994-ig a Fejér megyei Bauxitbánya Vállalat dolgozója, ahol feladata volt az állami nagyberuházások kivitelezése, üzembe helyezése, mint József III. és Rákhegy II. aknák, gépészeti vezetője. Később üzem- és osztályvezető-helyettesként végezte és irányította a dízelüzemű rakodó-, szállítógépek rendszerbe állítását, fejlesztését. Részt vett az aktív vízszintsüllyesztés létesítményeinek építésében, üzemeltetésében, karbantartásában.

1994-től – a Fejér megyei Bauxitbánya Vállalat megszűnésekor – a vízemelő és regionális vízvezeték rendszerekkel együtt a Dunántúli Regionális Vízmű Zrt.-hez került. Itt üzemvezetőként nyugdíjba vonulásáig felügyelte a vízszintsüllyesztés, ivóvízátadás és regionális vezetékrendszerek üzemeltetését, karbantartását.

Szilágyi Gábor

okl. geológusmérnök

1945. május 7-én született Hilbersdorfban. 1968-ban szerzett diplomát a Nehézipari Műszaki Egyetemen. Munkahelyei:

1968-1969 Országos Érc- és Ásványbányák Gyöngyös-

roszi Bányauzem, 1969-1979 Bányászati Kutató Intézet, 1979-1994 Központi Bányászati Fejlesztési Intézet, 1994-2016 Bányászat és Környezete Mérnöki Iroda Kft.

Szakmai tevékenysége során kiemelten foglalkozott a felszín alatti vizekkel, a bányavíz elleni védekezéssel.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1972-től tagja, 1997-2004 között a választmány tagja. A Szentkirályi Zsigmond-emlékérem és az OMBKE Plakett kitüntetések tulajdonosa.

Tóth József

okl. bányagépészmérnök

Az általános iskolát Gyöngyöspatán és a gyöngyösi III. sz. általános iskolában végezte. Középiskolai tanulmányait az esztergomi Hell József Károly Bányagépészeti és Bányavillamossági Technikumban folytatta, ahol 1963-ban technikus minősítő vizsgát tett.

Technikumi tanulmányai után a Mátravidéki Szénbányák Gyöngyösi XII-es aknájánál helyezkedett el, mint energetikus. Munkába állás mellett 1963-ban jelentkezett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának Bányagépészeti Szakára, ahová felvételt nyert.

Egyetemi tanulmányait 1968-ban fejezte be sikeres államvizsga után. Tanulmányai során 1968-ban Tanulmányi Emlékérem ezüst fokozata elismerésben részesült.

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Mátraaljai Szénbányák visontai külfejtéses bányauzemében állt munkába mint segédgépész részlegvezető, ahol a külfejtési célgépek munkáját kiegészítő kiegészítő gépek – forgó felsővázak kiskotrók, tologógépek, kábelkocsik stb. – üzemeltetési, karbantartási feladatait látta el. Közben 1970-ben másodállásban a Közúti Gépellátó Vállalatnál szakoktatói munkakört látott el. Üzemen belüli szervezetátalakítás során 1971-től mint szakos mechanikai főmérnök helyettes dolgozott, ahol a termelő berendezések üzemeltetési, hibaelhárítási munkák szervezése-irányítása volt a munkaköre. 1979-től szakvezető főmérnök feladatkörét látta el, ahol egy termelő műszak teljes körű irányítása volt a munkaköre. 1985-től Visonta Bánya fűrési és víztelenítési osztályvezetőjeként dolgozott, ahol az üzem elővíztelenítéséhez szükséges kút- és kutatófúrásokat, a nyílt víztartás munkálatait irányította 2001-ig.

Munkaviszonya során két alkalommal Kiváló Dolgozó és egy alkalommal Kiváló Bányász elismerésben részesült.

Szervezeti átalakításokat követően 2001-től a 2009-es nyugállományba vonulásig a megalakított Rotary-Mátra Kútfürdő és Karbantartó Kft. ügyvezető igazgatójaként dolgozott, ahol elsősorban a visontai és bükkábrányi bányauzemek mélyfűrési, víztelenítési munkáit, a visontai vízszintsüllyesztési és nyíltvíz tartási rendszerének karbantartási munkáit, valamint megrendelésre az ország különböző helyein kút-fűrési munkáit vezette.